

บทที่ 3

ภายใต้แผนข้อตกลงใหม่และเพชรบุษราคามโอลด์กรังฟ์ส่อง^๓

(1933-1945)

ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1933-1945 อยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีแฟรงคลิน เดลano รูสเวลท์ (Franklin Delano Roosevelt 1882-1945) ประธานาธิบดีลำดับที่ 32 ของสหรัฐอเมริกา จากพรรครีพับลิกัน เริ่มต้นในปี 1933-1941 รับเลือกเป็นประธานาธิบดีถึง 4 สมัย แม้ปีแรก (1933-1941) รองประธานาธิบดีคือ จอห์น เอ็น. การ์เนอร์ (John N. Garner) ในสมัยที่สาม (1941-1945) รองประธานาธิบดีคือ เฮนรี อ. 华爾斯 (Henry A. Wallace) ในสมัยที่สี่ (1945-1949) รองประธานาธิบดีคือ แฮร์รี อ. ทรูแมน (Harry S. Truman) รูสเวลท์เสียชีวิตต้นสมัยที่สี่ในวันที่ 12 เมษายน 1945 ด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตก เป็นผลให้แฮร์รี อ. ทรูแมน รองประธานาธิบดี ก้าวขึ้นเป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 33 ของสหรัฐอเมริกา รูสเวลท์เป็นประธานาธิบดีคนสุดท้ายที่ทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีในวันที่ 4 มีนาคม เพราะบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 20 ประกาศใช้ในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1933 กำหนดให้พิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดีเปลี่ยนจาก 4 มีนาคมเป็น 20 มกราคมของทุกสี่ปี นับจากเดือนตุลาคม 1929 เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ (The Great Depression) คนอเมริกันต้องเผชิญความทุกข์ยาก ธุรกิจและโรงงานปิดกิจการ คนว่างงานต่างพากันถอนเงินออกจากธนาคาร ธนาคารส่วนใหญ่ต้องปิดกิจการ หลายครอบครัวไม่มีเงินซื้ออาหาร บ้านถูกยึด ชาวนาถูกยึดที่ดิน ประมาณว่าคนงานอเมริกัน 12-15 ล้านคน หรือคนงาน 1 ใน 4 ตกงาน รูสเวลท์เสนอแผนข้อตกลงใหม่ (The New Deal Program) ผู้ช่วยคนอเมริกันให้พันจากความทุกข์ยากอันเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เริ่มด้วยการบรรเทาทุกข์ (Relief) เป็นต้น การปรับปรุงแก้ไข (Recovery) และการปฏิรูป (Reform) เศรษฐกิจการเงิน ด้วยแผนข้อตกลงใหม่ ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนอเมริกันดีขึ้น เศรษฐกิจฟื้นตัวขึ้น และสหรัฐอเมริกาสามารถเมืองในระบบประชาธิปไตย ขณะที่หลายประเทศเมื่อต้องเผชิญภาวะเศรษฐกิจตกต่ำต้องเปลี่ยนการปกครองเป็นระบบเผด็จการ

แผนข้อตกลงใหม่มีผลในทางปฏิบัติส่วนหนึ่งเกิดจากการเสนอแนะของกลุ่มที่ปรึกษาของรูสเวลท์ ซึ่งถูกเรียกว่า “กลุ่มนั้นสมองของรูสเวลท์ (The Roosevelt's Brain Trust)”^๔ ประกอบ

ค่าวายดอฟ เอ. เบอร์ล (Adolf A Berle) ชาร์รี เอล. ฮอฟสกินส์ (Harry L. Hopskins) เรนนอน์ โนเมลีย์ (Raymond Moley) ชาบูอ็อต ไอ. โรเซนแมน (Samuel I. Rosenman) และเรคฟอร์ด จี. ทัก เวล (Rexford G. Tugwell) รัฐมนตรีหภัยคนแรกในประวัติศาสตร์การเมืองอเมริกา คือฟرانซีส เพอร์กินส์ (Frances Perkins) ได้รับเลือกจากแฟรงกลิน ดี. รูสเวลท์ให้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงแรงงานช่วงปี 1933-1945 เพื่อให้แผนข้อตกลงใหม่นี้บรรลุเป้าหมาย คือ การบรรเทาทุกข์ การปรับปรุงแก้ไข และการปฏิรูป ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีรูสเวลท์เรียกประชุมรัฐสภา เป็นกรณีพิเศษ เร่งค่วน และบ่ายครึ่ง ผลคือรัฐสภาผ่านกฎหมายหลายฉบับอย่างจราจรส แล้วรวดเร็ว เพื่อให้ทันแก้ไขปัญหาความทุกข์ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยแรกร้อนทั้งมีการขาดตั้งหน่วยงานพิเศษมากมาย เพื่อรับผิดชอบดำเนินการ

การบริหารกิจการภายในประเทศของแฟรงกลิน เดลano รูสเวลท์ ช่วงปี 1933-1941

แปดปีแรก (1933-1941) ประธานาธิบดีรูสเวลท์เน้นงานบริหารกิจการภายในประเทศ เป็นหลัก นำงช่วยคนอเมริกันให้พ้นจากความทุกข์ยากอันเนื่องมาจากการแปรปักษ์ ใจรับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การเรียกประชุมรัฐสภาเป็นกรณีพิเศษ เร่งค่วน และบ่ายครึ่ง มีสองช่วงสำคัญ กล่าวคือช่วงระหว่างวันที่ 9 มีนาคม - 16 มิถุนายน 1933 (99 วัน) เรียกว่า "วันช่วงแรก" (The First Hundred Days 1933) และช่วงระหว่างเดือนเมษายน-สิงหาคม 1935 เรียกว่า "วันช่วงที่สอง" (The Second Hundred Days 1935) ผลงานที่ปรากฏคือ ผ่านกฎหมายหลายฉบับเพื่อแก้ไขปัญหาการเงินการธนาคาร ประกันเงินฝาก ช่วยเหลือเกษตรกร ช่วยเหลือธุรกิจอุดสาหกรรมและลูกจ้าง แรงงาน สร้างงาน แก้ไขปัญหาร่องท่อระบายน้ำ และประกันสังคม

1. แก้ไขปัญหาการเงินการธนาคาร ปัญหาแรกที่รูสเวลท์ต้องการเร่งแก้ไขคือหยุดวิกฤติการณ์ปัญหาการเงินการธนาคาร สาเหตุเพราะคนอเมริกันไม่เชื่อในความมั่นคงของธนาคาร ต่างหากันถอนเงินออกจากธนาคารก่อนธนาคารปิดทำการ การแก้ไขเริ่มในวันที่ 5 มีนาคม 1933 โดยใช้อำนาจประธานาธิบดีดำเนินการเรื่องสำคัญ 2 เรื่อง คือ เรื่องแรกสั่งปิดธนาคารทั่วประเทศในวันที่ 6 มีนาคม 1933 การสั่งปิดธนาคารครั้งนี้รู้จักกันในนามวันหยุดธนาคาร 1933 (The Bank Holiday 1933) เรื่องที่สองเรียกประชุมรัฐสภาเป็นการเร่งค่วนในวันที่ 6 มีนาคม 1933 เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเงินการธนาคารร่วมกัน ผลปรากฏว่า ในวันที่ 9 มีนาคม 1933 รัฐสภาผ่านกฎหมายบรรเทาทุกข์การธนาคารขามฉุกเฉินปี 1933 (The Emergency Banking Relief Act of 1933)² กำหนดธนาคารจะเปิดดำเนินการได้ต่อเมื่อได้รับการตรวจสอบฐานะการเงินว่ามั่นคงเป็นที่เรียบร้อยโดยกระบวนการคัดเลือกจากการตรวจสอบฐานะการเงินโดยกระบวนการคัดเลือก ธนาคาร

เริ่มเปิดดำเนินการได้ในวันที่ 13 มีนาคม 1933 และปลายเดือนมีนาคม 1933 สามในสี่ของธนาคารทั้งหมดเปิดดำเนินการเป็นปกติ ในวันที่ 16 มิถุนายน 1933 รัฐสภาผ่านกฎหมายการธนาคารปี 1933 (The Banking Glass Steagall Act of 1933)³ กำหนดแยกเงินลงทุนและเงินฝากธนาคารออกจากกันพร้อมทั้งจัดตั้งหน่วยงานประกันเงินฝากโดยรัฐบาลกลาง (The Federal Deposit Insurance Corporation - FDIC) โดยรัฐบาลกลางเป็นประกันรับผิดชอบการฝากเงินของประชาชนที่นำฝากธนาคารในวงเงิน \$2500 และเพิ่มเป็น \$5000 ในปี 1934 ในปัจจุบันเพิ่มเป็น \$100,000

2. ควบคุมการใช้จ่ายเงินของรัฐบาลกลาง ในวันที่ 20 มีนาคม 1933 รัฐสภาผ่านกฎหมายมาตรการประดับปี 1933 (The Economy Act of 1933)⁴ กำหนดให้การใช้จ่ายเงินของรัฐบาลกลางเป็นไปอย่างประดับ ด้วยการลดเงินเดือนข้าราชการ ตัดงบประมาณการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นของหน่วยงานต่าง ๆ ลดเงินตอบแทนพาร์ทเนอร์ศึก และเลิกการจ้างแรงงานที่ไม่จำเป็น เป็นผลประดับเงินไปได้ประมาณ \$500 ล้าน

3. บรรเทาทุกข์โดยตรง ในวันที่ 12 พฤษภาคม 1933 รัฐสภาผ่านกฎหมายบรรเทาทุกข์ชั่วคราวปี 1933 (The Federal Emergency Relief Act of 1933)⁵ กำหนดจัดตั้งสำนักงานบรรเทาทุกข์ชั่วคราว (The Federal Emergency Relief Administration - FERA) ทำหน้าที่จัดสรรเงิน \$1000 ล้านแก่รัฐบาล各รัฐ ให้รัฐบาล各รัฐกระจายเงินแก่รัฐบาลท้องถิ่นภายในรัฐ กำหนดให้จัดทำปัจจัย 4 คือ อาหาร เครื่องผุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยาภัยโรคแก่ประชาชนภายในรัฐ ถ้ามีเงินเหลือให้สร้างงาน จากการดำเนินงานสามารถช่วยคนอเมริกันได้ 8 ล้านครอบครัว

4. สร้างงาน งานที่รัฐบาลกลางสร้างขึ้นมุ่งให้คนอเมริกัน 3 กลุ่มทำคือ ผู้ไร้ที่อยู่ เยาวชนชายและเยาวชน

งานสร้างขึ้นสำหรับผู้ไร้ที่อยู่เป็นงานหนักเป็นงานก่อสร้าง เริ่มด้วยในวันที่ 18 พฤษภาคม 1933 รัฐสภากำหนดจัดตั้งสำนักงานพัฒนาดินแคนอุ่มน้ำเทนเนสซีปี 1933 (The Tennessee Valley Authority - TVA)⁶ กำหนดพัฒนาดินแคนอุ่มน้ำเทนเนสซี โดยการสร้างเขื่อนเป็นระยะมุ่งเน้นใช้น้ำจากเขื่อนพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาเศรษฐกิจเกษตรกรรม ผลิตพลังงานไฟฟ้า อนุรักษ์ดินและน้ำ และกำหนดมาตรการป้องกันภาวะน้ำท่วม เจ้าหน้าที่ได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติการของสำนักงานพัฒนาดินแคนอุ่มน้ำเทนเนสซี คือ อะลามาโน เทนเนสซี มิสซิสซิปปี้ เกนทัค基 จอร์เจีย คาโรไลนาเหนือและเวอร์จิเนีย น้ำจากเขื่อนถูกนำไปผลิตเป็นพลังงานไฟฟ้าเป็นผลทำให้การจ่ายเงินค่าไฟฟ้ากิโลวัตต์ละ 10 เซนต์ (cent) ลดเหลือเพียง 3 เซนต์ ในวันที่ 13 มิถุนายน 1933

รัฐสภาพำหนดจัดตั้งสำนักงานสร้างงานสาธารณะปี 1933 (The Public Works Administration - PWA)⁷ โดยรัฐบาลกลางจัดสรรงบประมาณ \$3.3 พันล้าน สร้างงานสาธารณะปี 1933 ได้แก่ สร้างและซ่อมแซมโรงเรียน สะพาน สถานที่ราชการ เชื่อมถนน และโครงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ในวันที่ 8 พฤษภาคม 1933 รัฐสภาพำหนดจัดตั้งสำนักงานสร้างงานพลเรือนปี 1933 (The Civil Works Administration - CWA)⁸ โดยรัฐบาลกลางจัดสรรงบประมาณ \$400 ล้านแก่สำนักงานสร้างงานพลเรือน ให้สำนักงานสร้างงานพลเรือนกระจายเงินสู่รัฐบาลลงรัฐเพื่อสร้างงานให้ผู้ให้ทั้งชายและหญิงทำ ประเภทของงานคือสร้างและซ่อมแซมถนน สะพาน โรงเรียน อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ทำความสะอาดสวนสาธารณะและทำงานอันเกิดประโยชน์อื่น ๆ คนอเมริกันเข้าร่วมโครงการปลายปี 1933 จำนวน 2.6 ล้านคน และในเดือนมกราคม 1934 เพิ่มขึ้นเป็น 4 ล้านคน โดยได้รับค่าแรงสัปดาห์ละ \$15 สำนักงานสร้างงานพลเรือนเลิกดำเนินการในต้นปี 1934 เพราะถูกใจว่าคนงานไม่ทำงานจริงจัง ทิ้งงานและใช้เงินจำนวนมากโดยเปล่าประโยชน์ เพราะสำนักงานสร้างงานสาธารณะปี 1933 (PWA) หมวดวาระต้นปี 1935 เป็นผลให้ในวันที่ 8 เมษายน 1935 รัฐสภาพ่าแกนกฎหมายจัดสรรงบเพื่อบรรเทาทุกข์ยามฉุกเฉินปี 1935 (The Emergency Relief Appropriation Act of 1935)⁹ กำหนดจัดตั้งสำนักงานความก้าวหน้าของงาน (The Works Progress Administration - WPA) สร้างงานทั้งประเภทงานก่อสร้าง งานแสดง งานเพลง งานเขียน และงานศิลปะ เช่น งานปืน งานวดภาพ เป็นต้น สำนักงานความก้าวหน้าของงานดำเนินการช่วงปี 1935-1943 มีคนอเมริกันเข้าร่วมโครงการ 8.5 ล้านคน ใช้เงินดำเนินการรวม \$10.5 พันล้าน ผลงานคือสร้างถนนได้ระยะทางยาว 651,087 ไมล์ สร้างสนามบิน 853 แห่ง สร้างสวนสาธารณะ 8192 แห่ง ซ่อมแซมสะพาน 124,087 แห่ง และสร้างอาคาร 125,110 แห่ง ในวันที่ 11 พฤษภาคม 1935 รัฐสภาพเห็นชอบจัดตั้งสำนักงานการไฟฟ้าชนบทปี 1935 (The Rural Electrification Administration - REA)¹⁰ มุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตคนอเมริกันในชนบทโดยเฉพาะเกษตรกรให้มีไฟฟ้าใช้อย่างทั่วถึง และเป็นการสร้างงานเพิ่ม กำหนดให้ปักเสาอุดสายไฟฟ้าสู่ชนบททางตะวันตกและทางตอนใต้ที่ธุรกิจไฟฟ้าเอกชนเข้าไปไม่ถึง

งานสร้างขึ้นสำหรับเยาวชนชายเป็นงานอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติโดยในวันที่ 31 มีนาคม 1933 รัฐสภาพำหนดจัดตั้งกองกำลังพลเรือนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติปี 1933 (The Civilian Conservation Corps - CCC or Tree Army)¹¹ คุณสมบัติของผู้เข้าร่วมโครงการต้องเป็นเยาวชนชายอายุระหว่าง 18-25 ปี โสดและยากจน หน่วยงานคุ้มครองผิดชอบโครงการคือกระทรวงเกษตร กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงกลาโหม (ใช้วิธีความเป็นอยู่ในค่ายแบบทหาร) ลักษณะของงานเป็นงานอนุรักษ์

ทรัพยากรธรรมชาติ ได้แก่ ทำความสะอาดสวนสาธารณะ ทำความสะอาดหนองน้ำ สร้างเขื่อนขนาดเล็กป้องกันน้ำท่วม สร้างแนวป้องกันไฟป่า และปลูกป่า โดยช่วงปี 1933-1941 ปลูกต้นไม้ได้ถึง 2000 ล้านต้น มีเยาวชนชายเข้าร่วมโครงการ 3 ล้านคน ได้รับค่าแรงงานวันละ \$1

งานสร้างขึ้นสำหรับเยาวชนชายและหญิงอายุระหว่าง 18-24 ปี ในวัยเรียนและไม่เรียน หนังสือ โดยในวันที่ 8 เมษายน 1935 รัฐสภาพรับผิดชอบจัดตั้งสำนักงานเยาวชนแห่งชาติปี 1935 (The National Youth Administration - NYA)¹² เพื่อสร้างงานช่วยเหลือเยาวชนอายุระหว่าง 18-24 ปี จัดแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือเยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมปลาย วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย งานที่ทำเป็นงานในสถานการศึกษาช่วงนอกเวลาเรียน (part-time) มีเยาวชนที่กำลังศึกษาเข้าร่วมโครงการ 2 ล้านคน จุดมุ่งหมายที่สร้างงานแก่เยาวชนที่กำลังศึกษาคือ เพื่อให้เยาวชนเหล่านี้มีรายได้คงศึกษาเล่าเรียนต่อไป ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และไม่ออกมายังงานในตลาดแรงงานภายนอก กลุ่มที่สองคือ เยาวชนอายุระหว่าง 18-24 ปี ที่ไม่เรียนหนังสือ มีเยาวชนเข้าร่วมโครงการ 2.6 ล้านคน ลักษณะของงานเป็นงานในโครงการของรัฐบาลกลางด้านการแสดง ด้านศิลปะ และด้านงานเพื่อชุมชน

5. แก้ปัญหาที่อยู่อาศัย เพราะตอกย้ำคนอเมริกันจำนวนมากไม่มีเงินส่งค่าบ้าน บ้านต้องถูกยึดไว้ที่อยู่อาศัย เป็นผลให้ในวันที่ 13 มิถุนายน 1933 รัฐสภาพรับผิดชอบจัดตั้งสำนักงานกู้ยืมเงินเพื่อการเป็นเจ้าของบ้านปี 1933 (The Home Owners' Loan Corporation - HOLC)¹³ กำหนดให้ผู้คุ้งคือครองบ้านกู้ยืมเงินจากสำนักงานกู้ยืมเงินเพื่อการเป็นเจ้าของบ้านในอัตราดอกเบี้ยต่ำเพื่อนำเงินกู้จ่ายค่าบ้าน การจ่ายคืนเงินกู้ยืมแก่สำนักงานกู้ยืมเงินเพื่อการเป็นเจ้าของบ้าน ผ่อนจ่ายคืนระยะเวลาในวงเงินเดือนละ ไม่น่าจะสูงกว่า 20% ที่ถือครองบ้าน ใช้บริการของสำนักงานกู้ยืมเงินเพื่อการเป็นเจ้าของบ้าน นอกจากรัฐบาลกลางจะช่วยคนอเมริกันคงความเป็นเจ้าของบ้านแล้วยังมีส่วนอย่างมากในอันตรายคุ้นให้เกิดการสร้างงานในธุรกิจก่อสร้าง คือ ในวันที่ 28 มิถุนายน 1934 รัฐสภาพรับผิดชอบจัดตั้งสำนักงานการเคหะปี 1934 (The Federal Housing Administration - FHA)¹⁴ ในนามรัฐบาลกลางภายใต้การดำเนินงานของสำนักงานการเคหะส่งเสริมให้ธนาคารเอกชนให้การกู้ยืมเงินแก่คนอเมริกันสองกลุ่ม กลุ่มแรกคือผู้คุ้งคือครองบ้านเพื่อนำเงินกู้ไปซ่อมแซมบ้าน และกลุ่มที่สองคือธุรกิจก่อสร้างที่อยู่อาศัยเพื่อนำเงินกู้ไปสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ อันเป็นการสร้างงานเพิ่มทั้งนี้รัฐบาลกลางเป็นประกันการสูญเสียในเงินกู้ของคนอเมริกันทั้งสองกลุ่มนอกจากนี้ในวันที่ 1 กันยายน 1937 รัฐสภาพรับผิดชอบจัดตั้งสำนักงานการเคหะแห่งชาติปี 1937 (The United States Housing Authority - USAHA)¹⁵ ดำเนินการเพื่อการพัฒนาที่อยู่อาศัยทั่ว

สหรัฐอเมริกา โดยสำนักงานการเกษตรแห่งชาติจัดสรรงบเงินอื้ตราชอกเบี้ยต่ำแก่รัฐบาลครั้งที่เพื่อการสร้างท่อระบายน้ำเพิ่มผุงช่วยคนอเมริกันชั้นกลางและชั้นต่ำได้เข้าหรือซื้อท่อระบายน้ำเพิ่มในราคากูก

6. ช่วยเกษตรกร จากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ปัญหาที่เกษตรกรเผชิญคือ ผลิตผลเกษตรกรรมเหลือ ราคาผลผลิตเกษตรกรรมตกต่ำ ต้องมีสภาพเป็นลูกหนี้ หนี้สินเกิดจากการถูกยืมเงินมาใช้จ่าย และซื้ออุปกรณ์เพื่อการเกษตรกรรม การคงค้างจ่ายภาษีหลาบประเภทและการต้องจ่ายดอกเบี้ยเจ้าหนี้คือธนาคาร นายทุนและบริษัทประกัน เมื่อเกษตรกรไม่สามารถจ่ายชำระหนี้สินได้ ที่ดินที่มีอยู่ต้องถูกเจ้าหน้าที่ยึด เกษตรกรไม่มีที่ทำเกษตรกรรมต้องมีสภาพเป็นเกษตรกรเช่าที่ดิน (Tenant Farmer) หรือต้องออกจากที่ดินที่เคยอยู่อาศัยทำเกษตรกรรมและไม่มีงานทำ

เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในวันที่ 12 พฤษภาคม 1933 รัฐสภาผ่านกฎหมายปรับสภาพการทำเกษตรกรรมปี 1933 (The Agricultural Adjustment Act of 1933)¹⁶ กำหนดจัดตั้งสำนักงานปรับสภาพการทำเกษตรกรรม หน้าที่หลักในการทำงานคือ ลดพื้นที่หรือลดการทำการทำเกษตรกรรม เพิ่มราคผลผลิตเกษตรกรรมและจ่ายเงินช่วยเหลือ (subsidies) ผลิตภัณฑ์เกษตรหลัก 7 ชนิดที่ต้องการให้ลดผลผลิตและจะได้รับเงินช่วยเหลือ คือข้าวสาลี (wheat) ฝ้าย ข้าวโพด ใบยาสูบ ข้าว (rice) สุกร (hogs) และผลิตภัณฑ์นม เงินช่วยเหลือที่เหลือจ่ายแก่เกษตรกรที่ลดพื้นที่หรือลดการทำการทำเกษตรกรรม เป็นเงินที่ได้จากการแบ่งส่วนเงินภาษีผลิตผลเกษตรกรรม เกษตรกรพอใจไม่มีการเหลือของผลผลิต ราคผลผลิตสูงขึ้น เพราะได้สัดส่วนกับตลาดและการบริโภค เกษตรกรมีเงินมีอำนาจซื้อสินค้าสำเร็จรูปเพิ่มขึ้น สินค้าสำเร็จรูปขายได้ กฎหมายอุดสาหกรรมเริ่มดีขึ้น เกิดการซื้อขาย แรงงาน คนมีงานทำและมีรายได้ เศรษฐกิจเริ่มดีขึ้น ศาลฎีกา (Supreme Court) ได้นำกฎหมายปรับสภาพการทำเกษตรกรรมปี 1933 ไปตีความและประกาศว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ (จำเป็นต้องยกเลิกในวันที่ 6 กรกฎาคม 1936) ในประเด็นที่ว่าด้วยรัฐสภาไม่มีอำนาจจัดระเบียบการผลิตผลผลิตเกษตรกรรมอันเป็นการลิด落ตัวสิทธิเกษตรกรในการประกอบอาชีพทำเกษตรกรรม และรัฐบาลกลางแทรกแซงอำนาจรัฐบาลครั้งลักษณะนี้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลครั้งลักษณะ การช่วยเหลือเกษตรกรคงดำเนินต่อไปโดยในวันที่ 16 มิถุนายน 1933 รัฐสภาผ่านกฎหมายสินเชื่อเกษตรกรรมปี 1933 (The Farm Credit Act of 1933)¹⁷ กำหนดจัดตั้งสำนักงานสินเชื่อเกษตรกรรม (The Farm Credit Administration - FCA) กำหนดให้เกษตรกรถูกยืมเงินอืตราชอกเบี้ยต่ำจากสำนักงานสินเชื่อเกษตรกรรม เพื่อนำเงินไปซื้อเมล็ดพันธุ์พืช ปุ๋ย และอุปกรณ์ทำเกษตรกรรม เพื่อໄก์ที่ดินคืนหรือจ่ายภาษีที่ค้างจ่าย หรือเพื่อปรับลดเงินกู้ การจ่ายเงินกู้ยืมคืนแก่สำนักงานสินเชื่อเกษตรกรรมนี้ทั้งจ่ายคืนระยะสั้นและจ่ายคืนระยะยาว หากจ่ายคืนระยะยาวกำหนดภายใน

50 ปีด้วยอัตราดอกเบี้ย 2.25 เปอร์เซนต์ ในเดือนตุลาคม 1933 รัฐสภาจัดตั้งสำนักงานสินเชื่อผลิตภัณฑ์เกษตรปี 1933 (The Commodity Credit Corporation - CCC)¹⁸ มุ่งพยุงราคาผลิตผลเกษตรกรรม โดยสำนักงานสินเชื่อผลิตภัณฑ์เกษตรจัดสรรเงินให้เกษตรกรกู้ยืมในอัตราดอกเบี้ยต่ำ ในช่วงที่ผลิตผลเกษตรกรรมราคายังต่ำ เพื่อเกษตรกรจะสามารถเก็บผลิตผลเกษตรกรรมไว้ขายเมื่อราคามีผลิตผลเกษตรกรรมสูงขึ้น ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1935 รัฐสภาดำเนินการจัดตั้งสำนักงานตั้งรกรากใหม่ให้การช่วยเหลือแก่เกษตรกรเพื่อการตั้งรกรากใหม่ในที่ดินที่ขาดความอุดมสมบูรณ์ เริ่มด้วยการปลูกป่า อนุรักษ์ดิน สร้างเมืองใหม่ในพื้นที่ดังกล่าวและให้การช่วยเหลือสนับสนุนแก่เกษตรกรที่ถือครองที่ดินผืนแล็กในการทำเกษตรกรรม เพราะด้วยปี 1936 ศาลมีความโน้มจะชี้ขาดว่ากฎหมายปรับสภาพการทำเกษตรกรรมปี 1933 (The Agricultural Adjustment Act of 1933) ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จำเป็นต้องยกเลิกในวันที่ 6 กรกฎาคม 1936 เป็นผลให้รัฐสภาในวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 1936 ผ่านกฎหมายอนุรักษ์ดินและจัดแบ่งพื้นที่เพื่อการเกษตรปี 1936 (The Soil Conservation and Domestic Allotment Act of 1936)²⁰ จุดมุ่งหมายเพื่อคงรักษาอย่างจำกัดจำนวนการผลิตผลผลิตเกษตรกรรมครั้งปี 1933 ด้วยการกำหนดว่าเกษตรกรจะได้รับเงินตอบแทน (compensation) ต่อเมื่อผลพื้นที่ทำการเพาะปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ที่ล้วนติดตาม และอนุรักษ์ดินด้วยการปลูกพืชตระกูลถัว ด้วยกฎหมายอนุรักษ์ดินและจัดแบ่งพื้นที่เพื่อการเกษตรปี 1936 ไม่เป็นการละเมิดสิทธิเกษตรกรในการทำเกษตรกรรม ขึ้นอยู่กับความพอใจของเกษตรกรที่จะเข้าร่วมโครงการ นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังต้องการให้เกษตรกรทุกครอบครัวมีที่ดินเป็นของตนเอง ในทางปฏิบัติในวันที่ 22 กรกฎาคม 1937 รัฐสภาร่างกฎหมายเกษตรกรเช่าที่ดินทำเกษตรกรรมปี 1937 (The Bankhead-Jones Farm Tenant Act 1937)²¹ กำหนดจัดตั้งสำนักงานความมั่นคงในการทำเกษตรกรรม (The Farm Security Administration - FSA) สำนักงานความมั่นคงในการทำเกษตรกรรมปี 1937 รับช่วงงานต่อจากสำนักงานตั้งรกรากใหม่ปี 1935 หน้าที่หลักของสำนักงานความมั่นคงในการทำเกษตรกรรมคือให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรที่ยังไม่มีที่ดินเป็นของตนเองให้ได้ถือครองที่ดิน เกษตรกรที่ยังไม่มีที่ดินเป็นของตนเองแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ เกษตรกรเช่าที่ดิน (Tenant Farmer) เกษตรกรรับแบ่งส่วนผลิตผลเป็นค่าแรงงาน (Sharecropper Farmer) และเกษตรกรเร่อนรับจ้างทำเกษตรกรรม (Migratory Farm Workers) ในการดำเนินงานสำนักงานความมั่นคงในการทำเกษตรกรรมจะจัดสรรเงินกู้อัตราดอกเบี้ยต่ำแก่เกษตรกรทั้ง 3 กลุ่มเพื่อซื้อที่ดินเป็นของตนเองโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานความมั่นคงในการทำเกษตรกรรมจะร่วมพิจารณาในการซื้อที่ดินด้วย การจ่ายเงินกู้คืนมีระยะเวลานานถึง

40 ปี นอกจากนี้ยังมีหน้าที่จัดสร้างที่พักแก่เกษตรกรร่วมรับจ้างทำเกษตรกรรมซึ่งที่ยังไม่ถือครองดินແเนาอีกด้วย ความสำเร็จสูงสุดในการปรับปรุงการทำเกษตรกรรมของแผนข้อตกลงใหม่คือ กฏหมายปรับสภาพการทำเกษตรกรรมปี 1938 ผ่านรัฐสภาในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 (The Agricultural or Second Agricultural Adjustment Act of 1938)²² กำหนดโดยเลิกกฏหมายอนุรักษ์ดินและจัดแบ่งพื้นที่เพื่อการเกษตรปี 1936 และนำข้อกำหนดของกฏหมายปี 1936 นี้มาเขียนไว้เป็นข้อแรกในกฏหมายปรับสภาพการทำเกษตรกรรมปี 1938 คือเกษตรจะได้รับเงินตอบแทนต่อเมื่อผลพื้นที่ทำการเพาะปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ที่ล้นตลาด และอนุรักษ์ดินด้วยการปลูกพืชตระกูลถ้วน ข้อที่สองรัฐบาลถูกทางการให้การดำเนินการของกระทรวงเกษตร เป็นผู้กำหนดประเภทพืชให้เกษตรปลูกในแต่ละเขต โดยพิจารณาจากปริมาณความต้องการในการบริโภคของตลาด ในทางปฏิบัติเพื่อการทำเกษตรกรรมในประเภทพืชดังกล่าว ต้องได้รับความเห็นชอบด้วยมติเสียงสองในสามของเกษตรกรในเขตนั้น ๆ หากได้รับความเห็นชอบในอัตราเสียงสองในสามแล้วแต่เกษตรคนใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามดังที่ตกลงกัน ไว้อันมิผลทำให้เกิดการเหลือหรือขาดปริมาณผลิตผลในเขตนั้น ๆ เกษตรกรผู้ฝ่าฝืนดังกล่าวเป็นการลงโทษ ข้อที่สามรัฐบาลถูกทางการตรวจสอบผิดชอบต่อเกษตรที่ปฏิบัติตามเกณฑ์กำหนดด้วยการจัดสร้างชั้งชั้งให้เกษตรกรเก็บผลิตผล จ่ายเงินล่วงหน้าหากเกษตรกรจำเป็นต้องใช้เงินด้วยการประเมินราคากลางที่จะเก็บเกี่ยวได้ (commodity loans) และให้ความช่วยเหลือหากเกิดภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม โรคพืช ลูกเห็บลง และแห้งแล้ง

7. ช่วยธุรกิจอุตสาหกรรมและลูกจ้างแรงงาน เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบในการดำเนินธุรกิจระหว่างธุรกิจรายใหญ่กับธุรกิจรายย่อย เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมระหว่างผู้ผลิตกับผู้ซื้อ ผลิต นายจ้างกับลูกจ้าง และผู้ผลิตกับผู้บริโภค เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าในการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรม และเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันและความร่วมมือกันด้วยศรีห่วงรัฐบาล ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมและลูกจ้างแรงงาน ในอันจะขัดปัญหาของผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมที่พยายามสร้างความมั่นคงในการผลิตและเพิ่มราคัสินค้า ขณะที่ลูกจ้างแรงงานพยายามแสวงหาแนวทางกำหนดช่วงในการทำงานสูงสุด และกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำสุด ในทางปฏิบัติในวันที่ 13 มิถุนายน 1933 รัฐสภาผ่านกฏหมายปรับปรุงอุตสาหกรรมแห่งชาติปี 1933 (The National Industrial Recovery Act of 1933 - NRA)²³ กำหนดเป้าหมายสองประการในการดำเนินการคือ เป้าหมายประการที่หนึ่ง กำหนดจัดตั้งสำนักงานปรับปรุงแห่งชาติ (The National Recovery Administration - NRA) ทำหน้าที่ลดปัญหาการว่างงาน และกระตุ้นการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยการให้ธุรกิจอุตสาหกรรมประเภทเดียวกันรวมตัวกำหนดกฏเกณฑ์ในการดำเนินธุรกิจในเรื่อง

ปริมาณการผลิต จัดสัดส่วนการผลิตระหว่างกัน กำหนดราคาน้ำหนักน้ำตัว กำหนดราคายาสินค้า ชั่วโมงการทำงานและอัตราค่าจ้างแรงงาน กฎเกณฑ์ดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานปรับปรุงแห่งชาติ ศาลและประธานาธิบดีมีอำนาจร่วมตรวจสอบด้วย เป้าหมายประการที่สองกำหนดจัดตั้งสภาแรงงานแห่งชาติ (The National Labor Board - NLB) กำหนดให้การรับรองในสิทธิของลูกจ้างแรงงานผ่านตัวแทนลูกจ้างแรงงานในการต่อรองความต้องการกับนายจ้าง นำการเลือกกรรมการบริหารงานสหภาพแรงงาน และตัดสินข้อพิพาทของลูกจ้างแรงงาน ทั้งกำหนดห้านายจ้างบังคับลูกจ้างแรงงานเข้าเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานที่นายจ้างจัดตั้งขึ้น และนายจ้างต้องรับลูกจ้างแรงงานเข้าทำงาน เม้นลูกจ้างแรงงานเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานอื่น ในทางปฏิบัติปรากฏว่า 95% ของธุรกิจอุตสาหกรรมได้กำหนดกฎเกณฑ์ที่คิดว่ามีความเป็นธรรมในการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการทำงานกำหนดชั่วโมงการทำงานสูงสุดสัปดาห์ละ 40 ชั่วโมง อัตราค่าจ้างแรงงานต่ำสุดสัปดาห์ละ \$13-\$15 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ พยายามพยายามปรับปรุงอุตสาหกรรมแห่งชาติปี 1933 มีผลในทางปฏิบัติเพราะลูกจ้างแรงงานได้มีโอกาสได้รับผลประโยชน์ร่วมในรูปของค่าจ้างแรงงานสูงขึ้นจากเดิม เลิกใช้แรงงานเด็ก และยุติการทำธุรกิจอุตสาหกรรมที่ไม่เป็นธรรม ทั้งช่วยให้แรงงาน 2.5 ล้านคน มีงานทำทันทีในปี 1933 การวิจารณ์กฏหมายปรับปรุงอุตสาหกรรมแห่งชาติปี 1933 มีขึ้นในเวลาต่อมาในประเด็นผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และอัตราค่าจ้างแรงงานกำหนดไว้สูงเกินความสามารถที่ธุรกิจขนาดเล็กจะจ่ายแก่ลูกจ้างแรงงานได้ ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ได้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัดจริงจัง อำนาจการซื้อของผู้บริโภคไม่เพิ่มเพราะผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมเพิ่มราคาสินค้าเพื่อให้คุ้มกับค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้นที่ต้องจ่ายแก่ลูกจ้างแรงงาน เจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมไม่ให้ความสำคัญในบทบาทของสหภาพแรงงานแห่งชาติและปฏิเสธคำเรียกร้องของสหภาพแรงงาน อันเป็นผลให้ลูกจ้างแรงงานเริ่มนัดหยุดงานต้นปี 1935 เป็นผลเสียแก่การดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมและกระทบต่อส่วนรวม ในเดือนพฤษภาคม 1935 ศาลฎีกาประกาศอย่างเป็นทางการว่ากฏหมายปรับปรุงอุตสาหกรรมแห่งชาติปี 1933 ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ต้องยกเลิกในประเด็นประธานาธิบดีไม่มีอำนาจเข้าแทรกแซงเพื่อการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในกฎเกณฑ์การดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมและรัฐบาลกลางไม่มีอำนาจเข้าขัดขวางระเบียบในทุกหลักเกณฑ์ของธุรกิจ (ที่ผ่านมา_rัฐบาลกลางมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินธุรกิจรถไฟฟ้าเป็นธุรกิจการค้าระหว่างรัฐด้วยกฏหมายปี 1887) เพราะกฏหมายปรับปรุงอุตสาหกรรมแห่งชาติปี 1933 จำเป็นต้องยกเลิกในเดือนพฤษภาคม

1935 แต่รัฐบาลของประธานาธิบดีรูสเวลต์ยังต้องการให้ลูกจ้างแรงงานได้รับความเป็นธรรมในการทำงานเป็นผลให้ในวันที่ 5 กรกฎาคม 1935 รัฐสภาพ่ายแกนเรอร์หรือกฎหมายความสัมพันธ์แรงงานแห่งชาติปี 1935 (The Wagner Act or The National Labor Relations Act of 1935)²⁴ เสนอโดยโรเบิร์ท เอฟ. แวนเนอร์ (Robert F. Wagner) วุฒิสมาชิกจากนิวยอร์ก กำหนดจัดตั้งสภาพความสัมพันธ์แรงงานแห่งชาติ (The National Labor Relations Board - NLRB) มุ่งให้การช่วยเหลือลูกจ้างแรงงานและส่งเสริมธุรกิจอุตสาหกรรมให้ก้าวหน้าต่อไป เริ่มด้วยการรับรองสิทธิลูกจ้างแรงงานในการรวมตัวก่อตั้งสหภาพแรงงาน รับรองอำนาจการต่อรองของตัวแทนลูกจ้างแรงงานที่เจรจา กับนายจ้างในเรื่องอัตราค่าจ้างแรงงาน ชั่วโมงการทำงาน สวัสดิการ และสภาพงาน และห้ามนายจ้างต่อต้านสหภาพแรงงาน ด้วยกฎหมายแกนเรอร์ปี 1935 ทำให้ลูกจ้างแรงงานและสหภาพแรงงานได้รู้ถึงสิทธิและมีบทบาทมากกว่าเดิม สหภาพแรงงานที่ค่อนนี้ 2 สหภาพ สหภาพแรงงานแรกคือ สหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงาน (The American Federation of Labor - The A.F. of L.)²⁵ เริ่มก่อตั้งในปี 1881 สมาชิกเป็นกลุ่มแรงงานฝีมือที่แยกรวมตัวในงานฝีมือ chairman เฉพาะด้าน เช่น สหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงานงานไม้ สหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงานงานเชื่อมโลหะ สหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงานงานเรียงพิมพ์เป็นต้น การปฏิรูปคือเป้าหมายของการรวมตัว เน้นปฏิรูปในเรื่อง ชั่วโมงการทำงานคือ 8 ชั่วโมงในหนึ่งวันและ 6 วันในหนึ่งสัปดาห์ ในเรื่องความปลอดภัยในการทำงานและสวัสดิการที่ดีที่สุด ลูกจ้างแรงงานควรได้รับจากนายจ้าง ในเรื่องค่าจ้างแรงงานต้องได้สัดส่วนกับอัตราค่าครองชีพ และสหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงานจะให้การสนับสนุนพร้อมการเมืองที่ให้ความสำคัญแก่สหภาพแรงงาน สมาชิกนับวันเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ และการรวมตัวเป็นไปอย่างเหนียวแน่น มั่นคง ผู้นำคนสำคัญคือ ชาเมล กอมเพอร์ส (Samuel Gompers) สหภาพแรงงานที่สองคือ องค์กรคณะกรรมการเพื่อองค์การอุตสาหกรรม (The Committee for Industrial Organization - CIO)²⁶ ก่อตั้งในวันที่ 9 พฤษภาคม 1936 สมาชิกเป็นกลุ่มแรงงานทั้งประเทศแรงงานฝีมือ และแรงงานกรรมกร (แบนก์งาน) ในธุรกิจอุตสาหกรรมผลิตตรายห้า เหล็กกล้า ยางและน้ำมัน เป็นต้น การปฏิรูปคือเป้าหมายของการรวมตัว เช่น สหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงาน ผู้นำคนสำคัญคือ จอห์น เอล. เลวิส (John L. Lewis) เป็นที่รู้กันอยู่ว่า สมาชิกกลุ่มแรงงานฝีมือขององค์กรคณะกรรมการเพื่อองค์การอุตสาหกรรม (CIO) คือสมาชิกในสหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงาน (A.F. of L.) ที่คิดแยกตัวออกมาก่อตั้งองค์กรแห่งกับสหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงาน เป็นผลให้สหพันธ์อเมริกาแห่งแรงงานสั่งให้องค์กรคณะกรรมการเพื่อองค์การอุตสาหกรรมสถาบายนี้ เพื่อตัดปัญหาในเดือน พฤษภาคม 1938 จอห์น เอล. เลวิส นำกลุ่มแรงงานฝีมือแยกออกจากสหพันธ์

อเมริกาแห่งแรงงานอย่างเป็นทางการ เป็นการสลายตัวขององค์กรคณะกรรมการเพื่อองค์การอุตสาหกรรม และในเดือนพฤษจิกายน 1938 ก่อตั้งสภาแห่งองค์กรอุตสาหกรรม (The Congress of Industrial Organizations - CIO)²⁷ ขึ้นมาแทน สมาชิกเป็นกลุ่มแรงงานทั้งประเภทแรงงานฝีมือและแรงงาน กรรมกร กล่าวได้ว่าในปี 1938 สภาพแรงงานที่มีบทบาทในธุรกิจอุตสาหกรรมมี 2 สภาพ คือ สหพันธ์เมริกาแห่งแรงงาน (A.F. of L.) และสภาแห่งองค์กรอุตสาหกรรม (CIO) การรวมตัวของลูกจ้างแรงงานทั้งสองสภาพเป็นไปอย่างเหนี่ยวแน่นมั่นคง การเรียกร้องต่อรองกับนายจ้างจะเป็นในเรื่องเพิ่มค่าจ้างแรงงาน ลดชั่วโมงการทำงาน ปรับปูงสภาพงานและเพิ่มสวัสดิการแก่ลูกจ้างแรงงาน การนัดหยุดงาน (strike) จะมีขึ้นเมื่อนายจ้างปฏิเสธคำเรียกร้องของลูกจ้างแรงงาน การนัดหยุดงานเกิดขึ้นมากช่วงปี 1937-1938 ในรูปดีอี้ป้ายประท้วง (picket lines strike) และนั่งประท้วง (sit-down strike) หน้าเครื่องจักรทำให้เครื่องจักรและการผลิตต้องหยุด เป็นผลเสียแก่ธุรกิจอุตสาหกรรม การนั่งประท้วงเริ่มในเดือนพฤษจิกายน 1936 ในธุรกิจต่อรถยนต์ของเจเนอรัล มอเตอร์ส (The General Motors) ที่มีชิแกน หลังจากนั้นได้ขยายเข้าสู่ธุรกิจอุตสาหกรรมเหล็กกล้า นำมัน สิ่งทอ และต่อเรื่อมผลกระดาษต่อนายจ้างและส่วนรวม จากการประท้วงที่บ่อยครั้งหาข้อยุติไม่ได้เป็นผลให้ทั้งลูกจ้างแรงงานและนายจ้างต้องยอมรับการเข้าแทรกแซงของรัฐบาลกลางเพื่อการแก้ไขปัญหาโดยในวันที่ 25 มิถุนายน 1938 รัฐสภาพผ่านกฎหมายมาตรฐานแรงงานยุติธรรมปี 1938 (The Fair Labor Standards Act or The Wages and Hours Law of 1938)²⁸ กฎหมายมาตรฐานแรงงานยุติธรรมมีผลในทางปฏิบัติในเดือนตุลาคม 1938 กำหนดลดชั่วโมงการทำงานจากปี 1938 ทำงานสัปดาห์ละ 44 ชั่วโมง ลดเป็นทำงานสัปดาห์ละ 40 ชั่วโมงในปี 1940 กำหนดเพิ่มค่าจ้างแรงงานจากปี 1938 ได้ค่าแรงงานชั่วโมงละ 25 เซนต์ (cent) เพิ่มเป็นได้ค่าแรงงานชั่วโมงละ 40 เซนต์ ในปี 1940 ทำงานเกินจากเวลาที่กำหนดได้ค่าแรงงานชั่วโมงละเท่าครึ่งของที่เคยได้รับห้ามใช้แรงงานเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปีในโรงงานผลิตสินค้าเพื่อการค้าระหว่างรัฐ เช่นในอุตสาหกรรมเหล็กกล้า อุตสาหกรรมทอผ้า อุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ เป็นต้น ให้กระทรวงแรงงานดูแลรับผิดชอบให้กู้หมายปี 1938 มีผลในการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

8. คุ้มครอง การคุ้มครองผลงานที่ปรากฏอยู่ในรูปของการประกันสังคมช่วยเหลือผู้ยากไร้ ช่วยเหลือผ่านศึก ควบคุมอาหาร ยาและเครื่องสำอางรวมถึงการโฆษณาและควบคุมพุทธิกรรมการเมือง

ประกันสังคมช่วยเหลือผู้ยากไร้ ในทางปฏิบัติมีขึ้นโดยในวันที่ 14 สิงหาคม 1935 รัฐสภาพผ่านกฎหมายประกันสังคมปี 1935 (The Social Security Act of 1935)²⁹ กำหนดจัดตั้งสภา

ประกันสังคม (The Social Security Board - SSB) คุ้มครองด้านประกันสังคมให้ความช่วยเหลือผู้ชายไร้ 3 กลุ่มที่หนึ่งคนว่างงาน แหล่งเงินที่ให้แก่คนว่างงานได้จากแบ่งส่วนภาษีเงินได้รายเดือนของผู้ทำงานระดับนายจ้าง ร่วมด้วยกับเงินที่รัฐบาลกลางและรัฐบาลลรัฐขัตบรรเทาทุกข์ รวมทั้งเงินบำนาญที่คนชาวนายได้รับอยู่ระหว่างเดือนละ \$10-\$85 แหล่งเงินที่ให้แก่คนชาวนายได้จากแบ่งส่วนภาษีเงินได้รายเดือนของผู้ทำงานระดับนายจ้าง สมทบกับเงินภาษีประกันสังคมคิดตามอัตราค่าจ้างแรงงานของถูกจ้าง กลุ่มที่สามคนที่ช่วยตัวเองไม่ได้ คือ คนตาบอด คนหูหนวก คนเป็นง้อย เด็กกำพร้า และผู้สูงอายุ สำหรับผู้สูงอายุที่ยากไร้ อายุ 65 ปีขึ้นไปได้รับเงินเดือนละ \$20 แหล่งเงินที่ให้แก่กลุ่มที่ช่วยตัวเองไม่ได้เป็นเงินสมทบร่วมกันระหว่างรัฐบาลลรัฐและรัฐบาลกลาง (การประกันสังคมในประเทศไทยเริ่มนี้ในปี 2535 หรือ 1992)

ช่วยทหารผ่านศึก เพื่อตอบแทนคุณงามความดีและสนองคำเรียกร้องของทหารผ่านศึกจากสหภาพโลกครั้งที่ 1 ด้วยเงินบำนาญที่เคยพิจารณาไว้ในสมัยประธานาธิบดีแคลวิน คูลลิต ให้มีผลในทางปฏิบัติ ในการดำเนินการรัฐสภาในวันที่ 24 มกราคม 1936 ผ่านกฎหมายจัดเงินตอบแทนปี 1936 (The Adjusted Compensation Act of 1936)³⁰ กำหนดจ่ายเงินตอบแทนแก่ทหารผ่านศึก 3 ล้านคน ในวงเงิน \$1500 ล้านสร้างความพอใจอย่างมากแก่ทหารผ่านศึก

ควบคุมอาหาร ยา เครื่องสำอาง และการโฆษณา ในพฤษภายน 1930 เพื่อป้องกันอันตรายอันอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากคนอเมริกันนิยมบริโภคอาหารสำเร็จรูป ยาและเครื่องสำอาง เป็นผลให้ในวันที่ 24 มิถุนายน 1938 รัฐสภาผ่านกฎหมายอาหาร ยาและเครื่องสำอางปี 1938 (The Federal Food, Drug and Cosmetic Act of 1938)³¹ กำหนดยกเลิกกฎหมายอาหารและยาปี 1906 กำหนดให้มีการทดสอบอาหาร ยาและเครื่องสำอางให้เป็นที่เรียบร้อยก่อนนำออกจำหน่าย และให้ผู้ผลิตระบุส่วนผสมของอาหาร ยาและเครื่องสำอางลงบนฉลากให้ผู้บริโภคได้รับรู้ ให้สำนักงานอาหารและยาควบคุมคุณภาพอย่างใกล้ชิด และรัฐสภาผ่านกฎหมายวีลเล่อ-ลี ปี 1938 (The Wheeler-Lea Act of 1938)³² กำหนดห้ามผู้ผลิตโฆษณาสินค้าเกินคุณภาพของสินค้า (ประเทศไทยประกาศใช้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคในวันที่ 30 เมษายน 2522 หรือ 1979)

ควบคุมพฤติกรรมการเมือง เพื่อให้สังคมอยู่อย่างสงบสุกกันเจ้าหน้าที่จากการเรียกเงินตอบแทนใดๆ จากประชาชน และควบคุมการใช้เงินเพื่อหาเสียงของพรรคการเมืองและการเมืองกันการทุจริตทางการเมืองในอนาคตในวันที่ 2 สิงหาคม 1939 รัฐสภาผ่านกฎหมายแซทปี 1939 (The Hatch Act of 1939)³³ กำหนดห้ามเจ้าหน้าที่ร่วมมีบทบาทในการหาเสียง (ต้องวางแผนเป็นกลุ่ม) ห้ามเจ้าหน้าที่รับเงินตอบแทนจากประชาชนเมื่อเข้าปฏิบัติการบรรเทาทุกข์ ห้ามใช้

ตำแหน่งหน้าที่ทางราชการเข้ามือทิพลเพื่อการเลือกประธานาธิบดีหรือเลือกสมาชิกรัฐสภา ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1940 เพิ่มข้อกำหนดในกฎหมายแยกกำหนดให้พรรคการเมืองใช้เงินเพื่อการหาเสียงในแต่ละปีไม่เกิน \$3 ล้าน และนักการเมืองใช้เงินเพื่อการหาเสียงส่วนตัวปีละไม่เกิน \$5000

แพดปีแรก (1933-1941) ภายใต้แผนข้อตกลงใหม่ (The New Deal Program) ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ มีส่วนอย่างมากในอันช่วยคนอเมริกันให้พ้นจากความทุกข์ยาก ผลงานที่ปรากฏคือแก้ปัญหาการเงินการธนาคาร ควบคุมการใช้จ่ายเงินของรัฐบาลกลาง บรรเทาทุกข์โดยตรง สร้างงาน แก้ปัญหาที่อยู่อาศัย ช่วยเกษตรกร ช่วยธุรกิจอุตสาหกรรมและลูกจ้างแรงงาน และคุ้มครองสังคม ภายใต้แผนข้อตกลงใหม่สร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมแก่ สหภาพอเมริกา ขณะเดียวกันพยายามยื้อเวลาประเทศทั้งหลายอยู่ในสภาพเศรษฐกิจทรุดโทรม ประชาชนทุกข์ยาก และการเมืองมีการเปลี่ยนแปลงจากประธานาธิบดีไถ夷หรือสมบูรณ์ผู้สิทธิราชย์เป็นเผด็จการหรือคอมมิวนิสต์ นอกจากนี้พรรครีบูปีโนเครติกซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี 1825 โดยประธานาธิบดีแอนดรูว์ เจ็คสัน มีความมั่นคงและนำการบริหารประเทศ 20 ปีเต็ม (1933-1953) ภายใต้การนำของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ (1933-1945) ประกาศใช้แผนข้อตกลงใหม่ แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคม และประธานาธิบดีาร์รี เอส. ทรูแมน (1945-1953) ประกาศใช้แผนข้อตกลงที่ยุติธรรม (The Fair Deal Program) แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมอเมริกา ทั้งนี้ข้อเสียของแผนข้อตกลงใหม่คือสร้างหนี้สินจำนวนมากแก่รัฐบาล หนี้สินชาตินี้เกิดขึ้นเพราะรัฐบาลกลางต้องใช้เงินจำนวนมากเพื่อจัดตั้งหน่วยงานและจ้างบุคลากรดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมาย สร้างงานและผลักดันธุรกิจเอกชนให้คงทำธุรกิจและสร้างงานเพิ่มต่อไป อันเป็นผลให้รัฐบาลกลางใช้จ่ายเงินไปมากเกินกว่าเงินภาษีที่เก็บได้ รายจ่ายมากกว่ารายรับ กล่าวคือในสมัยประธานาธิบดีเชอร์เวิร์ธ ซี. ชูวอร์ (1929-1933) ใช้จ่ายเงินเกินงบรายได้ไป \$3 ล้าน ทันทีที่ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เข้าบริหารประเทศภายใต้แผนข้อตกลงใหม่ รัฐบาลกลางใช้จ่ายเงินเกินงบรายได้หรือสร้างหนี้สินชาติจาก \$3 ล้านเป็น \$16 ล้าน และเพิ่มขึ้นเป็น \$40 ล้านเมื่อสิ้นสมัยประธานาธิบดีรูสเวลท์³⁴ สาเหตุเพราะด้องใช้จ่ายเงินจำนวนมากเป็นผลให้รัฐบาลกลางพยาภยามหารายได้เพิ่มโดยในวันที่ 30 สิงหาคม 1935 รัฐสภาผ่านกฎหมายรายได้ปี 1935 (The Revenue Act or the Wealth Tax Act of 1935)³⁵ กำหนดเพิ่มการเรียกเก็บภาษีรายได้จากผู้มีฐานะคือร่ำรวยมากรายได้สูง บริษัทใหญ่ ผู้มีมรดกหรือผู้มีมั่งคั่ง และเจ้าของที่ดิน ในวันที่ 22 มิถุนายน 1936 รัฐสภาผ่านกฎหมายรายได้ปี 1936 (The Revenue Act or The Undistributed Profits Tax Act of 1936)³⁶ กำหนดเรียกเก็บภาษีรายได้ในผลกำไรของบริษัท สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่นักธุรกิจด้วยเหตุเพราะทำให้ธุรกิจไม่ขยายตัวเท่าที่ควรต้อง

แบ่งผลกำไรมาเป็นเงินภาษี แต่เพื่อให้ธุรกิจขยายตัวและมีการสร้างงานเพิ่ม ในวันที่ 27 พฤษภาคม 1938 รัฐสภาผ่านกฎหมายรายได้ปี 1938 (The Revenue Act of 1938)³⁷ โดยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ไม่อนุญาตให้ขออนุมัติลดภาษีรายได้บริษัทใหญ่ให้กับบริษัทที่มีเงินเท่ากันเพื่อการขยายกิจการ และในปี 1939 รัฐสภาผ่านกฎหมายภาษีรายได้ปี 1939 (The Revenue Act of 1939)³⁸ กำหนดยกเลิกการเรียกเก็บภาษีรายได้ในผลกำไรของบริษัท เพิ่มการเรียกเก็บภาษีเงินได้บริษัทใหญ่ในอัตราไม่เกิน 19% ของรายได้ และให้ลูกจ้างต้องจ่ายภาษีรายได้แก่รัฐบาลกลาง เม้นรัฐบาลกลางโดยใช้อำนาจรัฐสภาพออกกฎหมายหารายได้เพิ่มมาโดยตลอด ผลคงปรากฏว่าเงินใช้จ่ายไปมากกว่ารายได้รับเข้ามา หนี้สินของชาติจำนวนมากโดยรัฐบาลกลางภายใต้การนำของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เป็นสิ่งที่ไม่อ้างหลักเลี่ยงได้

ชนาการเลือกตั้งปี 1940 เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในอดีตที่ผ่านมา การดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจะเป็นเพียงสองวาระหรือสองสมัยหรือแปดปีเท่านั้น สำหรับประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีมาแล้วสองสมัยหรือแปดปี (1933-1941) แต่ตัดสินใจลงสมัครรับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สามในปี 1940 ด้วยสาเหตุเพราประการแรกในรัฐธรรมนูญกำหนดเพียงการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีวาระละสี่ปี ไม่มีข้อกำหนดห้ามเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สาม ประการที่สองคือเมริกันให้การยอมรับในความเป็นผู้นำของรูสเวลท์ขณะไล่โอลกอยู่ในภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) สืบเนื่องมาจากจุดระเบิดสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดในวันที่ 1 กันยายน 1939 เมื่อเยอรมนีรุกรานโปแลนด์ หลังจากนั้นเยอรมันมุ่งจัดการฟรั่งเศส เป็นผลให้ในวันที่ 22 มิถุนายน 1940 ฝรั่งเศสหนึ่งในกลุ่มชาติที่คุณอเมริกันนั่น��ว่าเข็งแกร่งและพร้อมด้านกองกำลังและอาวุธต้องพ่ายแพ้แก่เยอรมัน คุณอเมริกาหวาดกลัวสงครามคิดว่าในภาวะการโลกที่ตึงเครียด ความมากด้วยประสบการณ์และความเป็นผู้นำของรูสเวลท์ควรแก่การเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ตลอดจนภายใต้แผนข้อตกลงใหม่แก้ไขปัญหาภายในประเทศได้เป็นอย่างดีนับตั้งแต่ปี 1933 สร้างความพอใจแก่คุณอเมริกัน และประการที่สามสมัชิกพรรครเดโมครติกในการประชุมพรรครเดโมครติกในกรกฎาคม 1940 ที่เมืองชิคาโกมีมติเป็นเอกฉันท์ให้แฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เป็นตัวแทนพรรครองนายกรัฐมนตรีในตำแหน่งประธานาธิบดี ในการหาเสียงแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เน้นประกาศคงใช้แผนข้อตกลงใหม่เพื่อการปรับปรุงสังคมต่อไปในเรื่องขยายการประกันสังคม จัดทำท่อระบายน้ำและรัฐบาลเข้าดำเนินการในเรื่องสาธารณูปโภคให้มากขึ้น ทั้งสัญญาจะไม่นำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามหรือส่งกองกำลังอเมริกาเข้าร่วมในสงคราม นอกเสียจากสหรัฐอเมริกาถูกโจมตี ต้องมีมาตรการป้องกัน

ชาติจากการถูกกรุกรานโดยชาติผู้ก้าวร้าว โดยต้องมีการเตรียมพร้อมด้านกองกำลังและอาชุด ทั้งพร้อมให้การช่วยเหลือแก่องค์กรถ้าจำเป็น

พระคริพพ์ลิกันส์เวนเดล เอล. วิลกี (Wendell L. Willkie) ทนายความจากนิวยอร์ก เป็นตัวแทนพรรครองรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี ผลงานการเลือกตั้งแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ชนะได้รับ 449 คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี เวนเดล เอล. วิลกี ได้รับเพียง 89 คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี

ผลงานด้านการต่างประเทศของแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ช่วงปี 1933-1941

ในปี 1933 เมื่อแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เข้าบริหารประเทศมีเหตุการณ์โลก 2 เหตุการณ์ที่มีอิทธพลอย่างมากในการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา ประการแรกคือภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ (The Great Depression) หลังสิ้นสังคมโลกครั้งที่ 1 ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ปรากฏรุนแรงเด่นชัดในปี 1929 เป็นผลให้ระบบเศรษฐกิจเมริกาช่วงทศวรรษ 1920 ปิดกั้นการค้าทั้งสินค้าเกษตรกรรมและสินค้าอุตสาหกรรมกับประเทศทั่วโลกอย่างมากเพิ่มขึ้น ทำให้ในปี 1921 และ 1922 ในสมัยประธานาธิบดีวาร์เรน จี. ฮาร์ดิ้ง และกฎหมายเพิ่มภาษีนำเข้าปี 1930 ในสมัยประธานาธิบดีเชอร์เบิร์ท จี. ฟูเวอร์ ทำให้การค้าของสหรัฐอเมริกาหยุดชะงัก และประเทศลูกหนี้สหรัฐอเมริกาไม่อาจจ่ายหนี้คืนแก่สหรัฐอเมริกาได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เห็นว่าต้องปฏิการค้ากับประเทศคู่ค้าด้วยการออกกฎหมายลดภาษีนำเข้า เพื่อให้เกิดการค้าระหว่างกัน เกิดการถ่ายเทมนุนเวียนเงินตราและประเทศลูกหนี้จ่ายคืนหนี้สินแก่สหรัฐอเมริกาได้ ประการที่สองคือการประกาศจอมแห่งอำนาจเผด็จการ (The Dictatorship) ทั้งในเอเชียและยุโรป ชาติผู้ก้าวร้าวในเอเชียคือญี่ปุ่น เริ่มด้วยการคุกคามและแย่งชิงในปี 1931 ญี่ปุ่นซึ่งขึ้นในลักษณะการต่อต้านการเข้าครอบครองดินแดนเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก ชาติผู้ก้าวร้าวในยุโรปคือ เยอรมันนำโดยอดอล์ฟ 希特เลอร์ (Adolf Hitler) ผู้นำพรรคนาซี (The National Socialist Party or Nazi) ท้าวเข้มมีอำนาจเผด็จการในเยอรมันในวันที่ 30 มกราคม 1933 ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดีทั้งให้สัญญากับชาวเยอรมันว่าจะถอนญี่ปุ่นและฟื้นฟูการเมือง อิตาลีนำโดย บีโน โมสโตรลินี (Benito Mussolini) ผู้นำพรรคอมฟاشิส (The Fascism) ท้าวเข้มมีอำนาจเผด็จการในอิตาลีในปี 1922 ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ให้สัญญากับชาวอิตาลีว่าจะถอนญี่ปุ่นและฟื้นฟูการเมือง รัสเซีย นำโดย约瑟夫 斯大林 (Joseph Stalin) ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ (The Communist Party) ท้าวเข้มมีอำนาจเผด็จการคอมมิวนิสต์ในรัสเซียในปี 1927 จากการประกาศตัวของชาติผู้ก้าวร้าวทั้งสี่ชาติ เป็นผลให้ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เห็น

ควรต้องเตรียมพร้อมด้านกองกำลังและอาวุธเพื่อป้องกันการรุกรานใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ดังรากยาเอกสารของสหรัฐอเมริกา และต้องให้ความช่วยเหลือแก่ชาติผู้ต่อต้านชาติผู้ก้าวหน้า ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีเฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ที่ปราศจากช่วงปี 1933-1941 ได้แก่

1. **สหรัฐอเมริกาฟื้นฟูความสัมพันธ์ทางการทูตกับรัสเซียในปี 1933³⁹** ในปี 1917 ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียสิ้นสุดลงเมื่อปีการปฏิวัติรัสเซีย (The Russian Revolution of 1917) ราชวงศ์โรمانอฟ (The Romanov) ถูกโค่นอ่านางลง Bolsheviks ซึ่งมีอำนาจ นำรัสเซียซึ่งเป็นฝ่ายสัมพันธมิตรออกจากการสังค្រោមโลกครั้งที่ 1 ปีค.ศ. 1917 แล้วก็ได้ก่อตั้งรัฐบาลใหม่ นำโดยลีวิลล์ ทรัมป์ อดีตนายกรัฐมนตรีของสหรัฐอเมริกา ได้พยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์กับรัสเซียด้วยหวังผลประโยชน์ด้านการค้า และรวมความรู้สึกในอันจะต่อต้านการกระทำการของชาติผู้ก้าวหน้าอย่างถึงที่สุด ทั้งนี้รัสเซียให้คำนับนับสัญญาจะเลิกการรายงานข่าวให้ร้ายสหรัฐอเมริกาและจะให้การรับรองไม่ลิตรอนสิทธิมนิERVED IN RUSSIA

2. **สหรัฐอเมริกาประกาศดำเนินนโยบายเพื่อนบ้านที่ดีต่อกลุ่มประเทศละตินอเมริกาในปี 1933 (The Good Neighbor Policy 1933)** ประธานาธิบดีรูสเวลต์เห็นความจำเป็นต้องดำเนินนโยบายเพื่อนบ้านที่ดีกับกลุ่มประเทศละตินอเมริกา เพื่อการค้าและสร้างความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างสหรัฐอเมริกากับละตินอเมริกา ในอันร่วมกันปกป้องการก้าวหน้าของชาติผู้ก้าวหน้า ในภาคพื้นทวีปอเมริกา ในการดำเนินการเริ่มต้นประชานาธิบดีรูสเวลต์ในวันที่ 4 มีนาคม 1933 ซึ่งเป็นวันพิธีสถาบันตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีได้ประกาศนโยบายเพื่อนบ้านที่ดีต่อกลุ่มประเทศละตินอเมริกา (The Good Neighbor Policy 1933) อันหมายถึงสหรัฐอเมริกาเลิกการแทรกแซงทั้งในกิจกรรมภายในและกิจกรรมนอกของกลุ่มประเทศละตินอเมริกา⁴⁰ ในวันที่ 26 ธันวาคม 1933 การประชุมแพน-อเมริการั้งที่ 7 (The Seventh Pan-American Conference) มีขึ้นที่เมือง蒙特维ideo (Montevideo) ประเทศอุรuguay รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาคือ คอร์เดล ฮัลล์ (Cordell Hull) และตัวแทนกลุ่มประเทศละตินอเมริการ่วมกันลงนามในข้อตกลงมอนเตวิเดโอปี 1933 (The Montevideo Pact 1933)⁴¹ กำหนดขุดการแทรกแซงทั้งในกิจกรรมภายในและกิจกรรมนอกของกลุ่มประเทศละตินอเมริการ่วมกันลงนามในข้อตกลงมอนเตวิเดโอปี 1933 ในทางปฏิบัติโดยในวันที่ 31 พฤษภาคม 1934 ลงนามเห็นชอบยุติการแทรกแซง 33 ปีในคิวบา⁴² (ด้วยบทแก้ไขเพิ่มเติมแพลทปี 1901-The Platt Amendment of 1901 กำหนดให้สหรัฐอเมริกามีสิทธิแทรกแซงได้ในคิวบา) ในเดือนกรกฎาคม 1934 ถอนกองกำลังทหารและเจ้าหน้าที่อเมริกาออกจาก

การแทรกแซง 19 ปี ในไชติ พร้อมทั้งคงให้ความช่วยเหลือด้านการเงินเพื่อโอบอุ่นเศรษฐกิจไชติ ในปี 1936 ลงนามเห็นชอบให้รัฐบาลปานามาจัดการด้านเศรษฐกิจปานามา ทั้งนี้สหรัฐอเมริกาและรัฐบาลปานามาจะร่วมกันปกครองปานามา (ข้อกำหนดใหม่ทางเศรษฐกิจและการปกครองในปานามารัฐสภาเห็นชอบในวันที่ 25 กรกฎาคม 1939) ลงนามเห็นชอบยุติการแทรกแซงในเศรษฐกิจการเงิน 31 ปีในสาธารณรัฐโคลอมบีญา (สหรัฐอเมริกาเข้าควบคุมการเงินของสาธารณรัฐโคลอมบีญาในปี 1905) ระหว่างปี 1934-1937 สหรัฐอเมริกางลงนามในข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ด้านการค้า (The Reciprocal Trade Agreement) กับบรูซิล โคลัมเบีย คอสตาริกา คิวบา เอลซัล瓦ดอร์ กัวเตมาลา ไชติ และชอนดูรัส ในวันที่ 1 ธันวาคม 1936 ประธานาธิบดีรูสเวลต์เข้าร่วมในการประชุมกลุ่มประเทศภาคพื้นทวีปอเมริกาเพื่อการคงไว้ซึ่งสันติภาพ (The Inter-American Conference for Maintenance of Peace)⁴³ ที่เมืองบัวโนส ออเรส (Buenos Aires) อะเย็นตินา กำหนดข้อตกลงในอันจะร่วมกันปกป้องภาคพื้นทวีปอเมริกาจากการถูกก้าวร้าย เสริจสิ่นการประชุมได้ระหว่างเมืองมอนเตวิเดโอ อุรุกวัย ก่อนกลับสหรัฐอเมริกา ในปี 1938 ปฏิเสธการเข้าแทรกแซงในธุรกิจนำ้มันในเม็กซิโก⁴⁴ สืบเนื่องมาจากในปี 1938 ประธานาธิบดีล่าชาโร คาร์เดนาร์ (Lazaro Cardenas) ประกาศยึดธุรกิจนำ้มันของต่างชาติในเม็กซิโก นักลงทุนต่างชาติในธุรกิจนำ้มันรวมทั้งนักลงทุนอเมริกันประท้วงรัฐบาลเม็กซิโกและเรียกร้องให้รัฐบาลตนเข้าแทรกแซงเม็กซิโก รัฐบาลอังกฤษดัดความสัมพันธ์กับเม็กซิโก ประธานาธิบดีรูสเวลต์ปฏิเสธการเข้าแทรกแซงได้ฯ ในเม็กซิโก แต่เสนอแนะนำให้นักธุรกิจนำ้มันอเมริกันให้เข้าเจรจาด้วยตนเองโดยตรงกับรัฐบาลเม็กซิโก ผลคือมีการเจรจาด้วยตัวเองระหว่างกัน กิตข้อตกลงและยุติปัญหาทุกประการได้ในปี 1941 ตลอดจนในปี 1949 รัฐบาลเม็กซิโกได้ชดเชยค่าเสียหายทั้งหมดแก่บริษัทธุรกิจนำ้มันอเมริกันในเม็กซิโก

3. สหรัฐอเมริกาปิดทำการค้ากับนานาประเทศในปี 1934⁴⁵ ในช่วงทศวรรษ 1920 สหรัฐอเมริกายึดมั่นในนโยบายโดดเดี่ยว มุ่งรักษาผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกาเป็นประการสำคัญ เพื่อช่วยเกณฑ์ทหารและผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมอเมริกันให้ดำเนินธุรกิจอยู่ได้ รัฐบาลปิดกั้นการค้ากับนานาประเทศด้วยกฎหมายเพิ่มการเรียกเก็บภาษีนำเข้าทั้งผลิตผลเกษตรกรรมและสินค้าสำเร็จรูปในอัตราสูง ทำให้การค้าระหว่างประเทศชัก สหรัฐอเมริกาแทรกแซงเศรษฐกิจการค้าโลกและประเทศอื่นๆไม่สามารถจ่ายหนี้สินคืนแก่สหรัฐอเมริกาได้ แต่เพื่อขายสินค้าอเมริกันแก่ตลาดโลก เพื่อให้มีการนำเข้าสินค้าต่างประเทศในสหรัฐอเมริกา เพื่อยุติสิ่งกระดานการค้า เพื่อให้มีการหมุนเวียนถ่ายเทเงินตรา เพื่อให้ประเทศอื่นๆมีรายได้สามารถจ่ายหนี้คืนแก่สหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีรูสเวลต์เห็นควรปิดทำการค้ากับนานาประเทศ อันมีผลให้รัฐสภาในวันที่ 12 มิถุนายน

1934 ผ่านกฎหมายข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางการค้าปี 1934 (The Reciprocal Trade Agreement Act or the Trade Agreement Act of 1934) กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีเพิ่มหรือลดอัตราภาษีนำเข้าได้ 50% ของอัตราที่กำหนดเดิมในกฎหมายภาษีนำเข้าฮัลล์-สมูทปี 1930 (The Hawley-Smoot Tariff Act of 1930) ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีรูสเวลต์ใช้อำนาจประธานาธิบดีสั่งลดอัตราภาษีนำเข้า เป็นผลให้ในปี 1938 สาธารณรัฐอเมริกาทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางการค้ากับ 18 ชาติ และเพิ่มเป็น 22 ชาติในปี 1940 ซึ่งรวมถึงแคนาดาและอังกฤษด้วย

4. สาธารณรัฐอเมริกาเตรียมการให้อิสรภาพแก่ฟิลิปปินส์ในปี 1934 หมู่เกาะฟิลิปปินส์เป็นอาณานิคมของสาธารณรัฐอเมริกาในปี 1898 ภายหลังสาธารณรัฐอเมริกามีชัยชนะเหนือสเปน สาธารณรัฐอเมริกามุ่งพัฒนาหมู่เกาะฟิลิปปินส์ศักดิ์สิทธิ์ในการสาธารณรัฐ สาธารณรัฐปีโกด สภาพความเป็นอยู่ การศึกษา และการเมือง ในปี 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายโจนส์ ปี 1916 (The Jones Act of 1916) ในสมัยประธานาธิบดีวูดโร วิลสัน กำหนดให้ชาวฟิลิปปินส์ได้มีโอกาสเรียนรู้การใช้อำนาจนิติบัญญัติเพื่อการปกครองตนเองได้มากกว่าอดีต ทั้งให้สัญญาว่าถ้าการเมืองการปกครองมั่นคงจะให้อิสรภาพแก่ฟิลิปปินส์ในอนาคต ในทศวรรษ 1930 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์ ชาวฟิลิปปินส์ได้เรียกร้องเอกราช รัฐบาลสาธารณรัฐอเมริกาตระหนักถึงความเป็นประเทศของฟิลิปปินส์ ต้องมีความมั่นคงทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ จำเป็นต้องให้ชาวฟิลิปปินส์สร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจด้วยตนเอง เป็นผลให้ในวันที่ 24 มีนาคม 1934 รัฐสภาผ่านกฎหมายอิสรภาพฟิลิปปินส์ปี 1934 (The Philippines Independence Act or The Tydings-McDuffie Act of 1934)⁴⁶ กำหนดให้ฟิลิปปินส์เป็นสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ (Philippines Commonwealth) เสมือนหนึ่งให้ฟิลิปปินส์เป็นชาติ กำหนดเพ่น 10 ปี เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (1934-1944) โดยก่อนปี 1934 สินค้าฟิลิปปินส์ที่นำเข้าสาธารณรัฐอเมริกาได้รับการยกเว้นการเก็บภาษีนำเข้าเพราจะน้ำหนักสินค้าทุกชนิดของฟิลิปปินส์ที่นำเข้าสาธารณรัฐอเมริกาจะมีราคาถูก ขายได้หมด แต่นับจากปี 1934 เป็นต้นไปสินค้าฟิลิปปินส์ที่นำเข้าสาธารณรัฐอเมริกาต้องผ่านการเรียกเก็บภาษีนำเข้าในอัตราเดียวกันกับที่ชาติอื่น ๆ ที่ต้องจ่ายภาษีนำเข้าแก่สาธารณรัฐอเมริกา อันจะมีผลทำให้สินค้าทุกชนิดของฟิลิปปินส์ที่นำเข้าสาธารณรัฐอเมริกาจะมีราคาสูงขึ้น อาจขายได้ไม่หมดเช่นเดิม จำเป็นที่ฟิลิปปินส์ต้องลดต้นทุนการผลิต ปรับปรุงคุณภาพสินค้า และกำหนดราคายาให้สามารถสู้กับสินค้าจากประเทศอื่น ๆ ที่นำเข้าได้ในสาธารณรัฐอเมริกา หากในช่วงสิบปีฟิลิปปินส์สามารถสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจแก่ฟิลิปปินส์ได้ สาธารณรัฐอเมริกาพร้อมจะมอบอิสรภาพแก่ฟิลิปปินส์ในอนาคต ในทางปฏิบัติฟิลิปปินส์สามารถสร้างความมั่นคงทั้งทางการ

เมืองและเศรษฐกิจได้เป็นผลให้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1946 สาธารณรัฐอเมริกาให้อิสรภาพแก่ฟิลิปปินส์ ในสมัยประธานาธิบดีชาร์ลส์ เอส. ทรูแมน

5. สาธารณรัฐอเมริกาวางแผนและไม่เข้าร่วมแก้ไขปัญหาจะชาติผู้ก้าวร้าวปฏิบัติการก้าวร้าวช่วงปี 1933-1937 ชาติผู้ก้าวร้าวชั้นชอบในระบบเผด็จการระบุอำนาจ (The Dictatorship) ปรากฏขึ้นภายหลังสิ้นสุดการโอลิมปิกครั้งที่ 1 เริ่มในรัสเซียภายใต้การนำของนิโคล่า เลนิน (Nikolai Lenin) นำระบบเผด็จการคอมมิวนิสต์ (Communism) ในปี 1927 โจเซฟ สตาลิน (Joseph Stalin) ศึกษาการเป็นผู้นำรัสเซียต่อจากเลนินตั้งความหวังว่าจะเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ไปทั่วโลก ในอิตาลีในปี 1922 บีโน โมสโซลินี (Benito Mussolini) นำระบบเผด็จการฟาซิสต์ (Fascism) ตั้งความหวังเป็นใหญ่ยึดครองคืนเดนรอบทะเลเดเมดิเตอร์เรเนียนและตะวันออกกลาง ในญี่ปุ่นภายใต้รัฐบาลทหารชั้นชอบในการก้าวร้าวเพื่อการยึดครองคินเคนเอชิยะวันออกคือจันและหมู่เกาะในแปซิฟิก ญี่ปุ่นนำการก้าวร้าวในปี 1931 โดยเข้ายึดครองคินเคนแม่น้ำเจ้าพระยาในเยอรมนีในปี 1933 อดอล์ฟ 希特เลอร์ (Adolf Hitler) นำระบบเผด็จการนาซี (Nazism) ให้สัญญาภักดีชาวเยอรมันจะกอบกู้เศรษฐกิจ พื้นที่การเมือง และอำนาจเยอรมัน ในสเปนในปี 1939 นายพลฟรานซิสโก ฟรานโก (Francisco Franco) ก้าวขึ้นมาเป็นหัวหน้าขาดภายในสิ้นสุดการก่อการร้ายในปี 1939 สาธารณรัฐอเมริกาติดตามเหตุการณ์โดยและทำทีของชาติผู้ก้าวร้าวย่างใกล้ชิด

การก้าวร้าวในปี 1935 ชาติผู้ก้าวร้าวเริ่มการก้าวร้าวในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์ เริ่มในปี 1935 โดยในวันที่ 3 ตุลาคม 1935 กองกำลังฟاشิสต์ของมุสโสลินีรุกรานเอธิโอเปีย (Ethiopia) ในแอฟริกา

การก้าวร้าวในปี 1936 เริ่มด้วยในวันที่ 15 มกราคม 1936⁴⁷ ญี่ปุ่นยึดการเสริมสร้างแสนขานภูมิของทัพเรือให้หัดเที่ยนนิประสิทธิภาพเข่นสาธารณรัฐอเมริกาและอังกฤษ ด้วยการประกาศถอนญี่ปุ่นออกจาก การร่วมลงนามในสนธิสัญญาลดอาวุธที่วอชิงตันปี 1922 (The Washington Disarmament Treaty or The Washington Naval Treaty of 1922) กำหนดลดและควบคุมแสนขานภูมิของทัพเรือให้ญี่ปุ่นนี้ฐานะเป็นรองสาธารณรัฐอเมริกาและอังกฤษ รวมทั้งการคงอยู่ของนโยบายเปิดประตูในคินเคนจิน (The Open Door Policy of 1900) ตลอดจนประกาศถอนญี่ปุ่นออกจากการร่วมลงนามในข้อตกลงควบคุมแสนขานภูมิของทัพเรือที่กรุงลอนดอนปี 1930 (The London Naval Conference of 1930) กำหนดให้ญี่ปุ่นคงนี้ฐานะการลือครองเรือลาดตระเวนเป็นรองสาธารณรัฐอเมริกาและอังกฤษ ในเดือนมีนาคม 1936 กองกำลังทหารเยอรมันรุกร้าวไปในเขตปลดอุดทาวรันดุนแม่น้ำไรน์ (The Rhineland) ทางตะวันตกของเยอรมัน ถือเป็นการละเมิดข้อกำหนดใน

สนธิสัญญาแวร์ชายส์ ปี 1919 ในเดือนกรกฎาคม 1936 เกิดสังคมนากลางเมืองในสเปน ในเดือนตุลาคม 1936 เยอรมันและอิตาลีลงนามเป็นพันธมิตรทางทหารร่วมกัน และเรียกตนเองว่าฝ่ายอักษะ (The Axis Powers)⁴⁸ ในวันที่ 26 พฤศจิกายน 1936 ผู้บุนร่วมลงนามกับเยอรมันเป็นพันธมิตรกัน ด้านกองกำลังทหารระหว่างญี่ปุ่นกับฝ่ายอักษะรวมถึงกลุ่มร่วมต่อต้านองค์การคอมมิวนิสต์สากลปี 1936 (The Anti-Comintern Pact of 1936)⁴⁹ องค์การคอมมิวนิสต์สากล (The Communist International) จัดตั้งขึ้นในปี 1917 โดยนิโคล่า เลนิน ศูนย์นัญชาการอยู่ที่กรุงมอสโคร์, รัสเซียจุดมุ่งหมายในการดำเนินการคือเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ลั่นล้างลัทธินายทุน มุ่งปฏิบัติการในอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน องค์การคอมมิวนิสต์สากลต้องล้มเลิกไปในปี 1943 ก่อตั้งสำนักงานข่าวคอมมิวนิสต์ (Communist Information - Cominform) ขึ้นมาแทนในปี 1947

การก้าวร้าวในปี 1937 เริ่มด้วยญี่ปุ่นรุกรานจีน การประทับน้ำระหว่างกองกำลังญี่ปุ่น กับกองกำลังจีนเกิดขึ้นในเวลากลางคืนของวันที่ 7 กรกฎาคม 1937 บนสะพานมาร์โค โปโล (Marco Polo Bridge)⁵⁰ ใกล้กรุงปักกิ่ง สะพานมาร์โค โปโล เป็นสะพานกั้นพร้อมแคนจีนและแม่น้ำเจ้าพระยาได้การยึดครองของญี่ปุ่น การประทับน้ำในคืนวันที่ 7 กรกฎาคม 1937 นักประวัติศาสตร์ดึงเป็นการเริ่มต้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ในเอเชียตะวันออก

การก้าวร้าวช่วงปี 1935-1937 สร้างความไม่สงบในโลก แต่ว่าเจ้ายังไม่เข้าไปร่วมระดับเหตุการณ์หรือร่วมแก้ไขปัญหาแต่อย่างใด⁵¹ เพราะสาเหตุหลัก 5 ประการ ประการที่หนึ่งเชื่อในพรอมแคนธรรมชาติที่ดีเยี่ยมเปรียบเสมือนเป็นกำแพงสำคัญกั้นการรุกรานใด ๆ ที่ชาติผู้ก้าวร้าวทั้งในยุโรปและเอเชียจะกระทำต่อสาธารณรัฐเมริโค กล่าวคือทางตะวันออกจรมหาสมุทรแอตแลนติก และทางตะวันตกจรมหาสมุทรแปซิฟิก ตลอดจนประเทศเพื่อนบ้านทางเหนือคือ แคนาดา และเม็กซิโกประเทศเพื่อนบ้านทางใต้คือประเทศสหราชอาณาจักร ประการที่สองคือความต้องการที่จะเป็นมิตรประเทศที่ดีของสาธารณรัฐเมริโค ประการที่สาม ความล้มเหลวของสันนิบาตชาติ (The League of Nations) สันนิบาตชาติเป็นองค์กรจัดตั้งขึ้นหลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 เพื่อรักษาสันติภาพของโลก แก้ไขปัญหาและดำเนินการป้องกันไม่ให้เกิดสงครามโลกได้ในอนาคต ในทางปฏิบัติสันนิบาตชาติล้มเหลวในการดำเนินการเด่นชัดช่วงปี 1935-1937 เมื่อไม่อาจรับการก้าวร้าวของญี่ปุ่น เยอรมัน และอิตาลี ได้ ประการที่สี่สาธารณรัฐเมริโคไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับคู่กรณีพิพากษาทางการค้าและการเงิน เพราะจะฉุด

ให้สหรัฐอเมริกาต้องเข้าร่วมในสงครามซึ่งต้องเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 ประการที่ห้าคนอเมริกันกลุ่มนี้ยังคงอยู่ในนโยบายโดดเดี่ยว (Isolationism) คือต้องการให้รัฐบาลถูกทางานใจในกิจการและปัญหาภายในประเทศ แยกสหรัฐอเมริกาออกจากเรื่องราวภายนอก แต่กลุ่มคนอเมริกันที่ต้องการให้รัฐบาลถูกทางานใจในเหตุการณ์ภายนอกและนำสหรัฐอเมริกาเข้าแทรกแซงรวมแก่ในปัญหาโลก (Interventionists) โดยกลุ่มคนอเมริกันที่ต้องการให้รัฐบาลถูกทางานใจในกิจการและปัญหาภายในประเทศให้เหตุผลว่าสหรัฐอเมริกายังคงได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ รัฐบาลถูกทางานควรดำเนินแผนข้อตกลงใหม่ต่อไปเพื่อช่วยคนอเมริกันให้พ้นจากความทุกข์ยาก และสหรัฐอเมริกาควรหลีกเลี่ยงสงครามใด ๆ ไฟลันติพาเพราส์สำหรับอเมริกาเข้าซุ่มเกี่ยวกับสงครามนั้นย่อมหมายถึงการต้องสูญเสียชีวิตชายชนกรเจ้อเมริกัน

สหรัฐอเมริกาแสดงท่าทียังคงอยู่ในนโยบายโดดเดี่ยวแยกสหรัฐอเมริกาออกจากเรื่องราวภายนอก เนื่องจากเรื่องด้วยรัฐสภา ในวันที่ 13 เมษายน 1934 ผ่านกฎหมายละเลยหนี้สินของหนี้สินปี 1934 (The Johnson Debt Default Act of 1934)⁵² กำหนดห้ามรัฐบาลและนายทุนอเมริกันให้ประเทศที่เพิกเฉยและเลิกการจ่ายหนี้สินคืนแก่สหรัฐอเมริกาได้ถ้ายังเงินอืด (หนี้สินครั้งสองครั้งโลกครั้งที่ 1 ประเทศลูกหนี้ส่วนใหญ่ไม่จ่ายคืนแก่สหรัฐอเมริกา แต่มีเงินไปซื้ออาวุธเก็บสะสมไว้) ในวันที่ 29 มกราคม 1935 ศาลฎีกาปฏิเสธการนำสหรัฐอเมริกาเข้าเป็นสมาชิกศาลโลก (The Permanent Court of International Justice) สืบเนื่องจากต้นปี 1935 กองกำลังพาร์เชสอิตาลีของมุสโลินิรุกรานเอธิโอเปีย เป็นเหตุให้รัฐสภาในวันที่ 31 สิงหาคม 1935 ผ่านกฎหมายวางแผนเป็นกลางปี 1935 (The Neutrality Act of 1935)⁵³ กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีสั่งห้ามเรืออเมริกันขายอาวุธให้แก่ชาติใด ๆ และห้ามคนอเมริกันโดยสารเรือชาติคู่กรณี (สหรัฐอเมริกาแห่งเดียวที่เข่นกรีกเรือลูซิตาเนียปี 1915) ช่วงปี 1936-1937 จากการเกิดสงครามกลางเมืองในสเปนและทำทีก้าวร้าวของเยอรมนีและญี่ปุ่นรัฐสภาผ่านกฎหมายวางแผนเป็นกลางอีก 2 ฉบับคือ ในวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 1936 ผ่านกฎหมายวางแผนเป็นกลางปี 1936 (The Neutrality Act of 1936)⁵⁴ กำหนดห้ามให้การถ่ายเงินหรือสินเชื่อใด ๆ แก่ชาติผู้ก้าวร้าว และในวันที่ 1 พฤษภาคม 1937 รัฐสภาผ่านกฎหมายวางแผนเป็นกลางปี 1937 (The Neutrality Act of 1937)⁵⁵ กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีขายสินค้าที่ไม่ใช่อาวุธปัจจัยแก่ทุกชาติ ในรูปของการจ่ายเงินสด และขนส่งเอง (cash and carry) ด้วยกฎหมายวางแผนเป็นกลางทั้งสามฉบับ สหรัฐอเมริกามุ่งนำสหรัฐอเมริกาออกจากเรื่องราวในสงคราม ยอมรับการหมวดสินเสรีสภาพเดินเรือในทะเลหลวงเพื่อการค้าและจำกัดสิทธิคนอเมริกันในการเดินทางทางเรือด้วยเกรงอันตราย รวมถึงจำกัดสิทธิทางการค้าของธุรกิจอเมริกันกับประเทศ

คู่กรณี กลุ่มคนอเมริกันที่ต้องการให้รัฐบาลสนใจในเหตุการณ์ภัยนกและนำสหราชอาณาจักรเข้าแทรกแซงร่วมแก้ไขปัญหาโลก (Interventionists) โงนตึกภูมายาวนานเป็นกลางในประเด็นการห้ามเรืออเมริกันบนอาวุธให้แก่ชาติใด ๆ และขายสินค้าเฉพาะที่ไม่ใช่ยุทธปัจจัย จะทำให้ชาติผู้ดูกฎ الرحمنก้าวร้าวต้องพ่ายแพ้แก่ชาติผู้ก้าวร้าวโดยสหราชอาณาจักรไม่อ้างข่าวyle ได้ ชาติผู้ก้าวร้าวขันได้แก่ เมอร์มนี อิตาลี และญี่ปุ่น จะได้ใจที่รู้ว่าสหราชอาณาจักรมีหลักการแนวโน้มไม่ช่วยเหลือด้านอาวุธยุทธปัจจัยแก่ประเทศใดอันร่วมถึงมิตรประเทศของสหราชอาณาจักร การก้าวร้าวของรัฐบาลจะเพิ่มมากขึ้นและชาติผู้ก้าวร้าวอาจรุกรานก้าวร้าวสหราชอาณาจักรได้ในอนาคต และเป็นการลิด落ตันสิทธิในการประกอบอาชีพทางการค้า และการเดินเรือของคนอเมริกัน ในประเด็นห้ามคนอเมริกันโดยสารเรือชาติคู่กรณีถือเป็นการลิด落ตันสิทธิเสรีภาพคนอเมริกันในการเดินทาง

6. สหราชอาณาจักรเปลี่ยนท่าทีจากวางแผนและไม่เข้าร่วมแก้ไขปัญหาโลกเป็นเข้ายุ่งเกี่ยว และเข้าร่วมในสังคมโลกครั้งที่ 2 (12 ธันวาคม 1937-8 ธันวาคม 1941) สหราชอาณาจักรเข้าร่วมเป็นต้องเปลี่ยนท่าทีจากวางแผนและไม่เข้าร่วมแก้ไขปัญหาโลกเป็นเข้ายุ่งเกี่ยวและเข้าร่วมในสังคมโลกครั้งที่ 2 เริ่มจากเหตุการณ์เรือพาเนย์ปี 1937 การก้าวร้าวช่วงปี 1938-1940 และสหราชอาณาจักรกองกำลังญี่ปุ่นโจมตีท่าเรือเพิร์ล (Pearl Harbor) ในวันที่ 7 ธันวาคม 1941 เป็นผลให้สหราชอาณาจักรเข้าร่วมในสังคมโลกครั้งที่ 2 ในวันที่ 8 ธันวาคม 1941

เหตุการณ์เรือพาเนย์ปี 1937 (The Panay Incident of 1937)⁵⁶ พานายเป็นเรือรบอเมริกัน ปฏิบัติการให้การคุ้มกันเรือบรรทุกน้ำมันอเมริกัน 3 ลำขณะเดินทางแม่น้ำแยงซีเกียงของจีน ในวันที่ 12 ธันวาคม 1937 ถูกฝุ่งบินญี่ปุ่นยิงโจมตี เรือรบพาเนย์จัน ลูกเรือตาย 2 คน บาดเจ็บ 30 คน รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหราชอาณาจักรคือ คอร์เดล ฮัล (Cordell Hull) ยื่นหนังสือถึงรัฐบาลญี่ปุ่นเรียกร้องให้ญี่ปุ่นขอโทษในเหตุการณ์ครั้งนี้ จ่ายค่าทดแทนความเสียหาย และให้ญี่ปุ่นสัญญาว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีก ญี่ปุ่นปฏิบัติตามคำร้องขอของสหราชอาณาจักรทุกประการ ในวันที่ 14 ธันวาคม 1937

การก้าวร้าวในปี 1938 เริ่มด้วยกองกำลังญี่ปุ่นบุกโจมตีรุกรานจีนด้วยกองกำลังทั้งทางบก เรือและอากาศ เริ่มจากชายฝั่งจีนเป็นผลให้ชาวจีนต้องอพยพหนีการรุกรานเข้าไปในดินแดนตอนในของจีน ติดตามด้วยในสเปนเกิดสงครามกลางเมืองແย่งซิงอำนาจภายใต้การนำของนายพลฟรานซิสโก ฟรานโก (Francisco Franco) เพื่อการโค่นล้มรัฐบาลสเปน อิตาเลอร์และมุสโโลนี เป็นพันธมิตรกับนายพลฟรานโก รุสเซียเป็นพันธมิตรกับรัฐบาลสเปน สงครามกลางเมืองสเปนถูกมองเป็นสนามรบสนามทดลองอาวุธและการทดลองของชาติผู้ดูแลการรวมอำนาจทั้งสามชาติที่นำไว้

ก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ในวันที่ 11-13 มีนาคม 1938 กองกำลังนาซี เยอรมันเข้ามารุบเรณห์ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเยอรมันเข้ารุกรานและรวมอสเตรียเข้ากับเยอรมัน⁵⁷ หลังจากรวมอสเตรียเข้ากับเยอรมันแล้ว 希特เลอร์สนใจในคืนแคนหังตะวันตกของเชกโกสโลวาเกีย รู้จักกันในนามคืนแคนชูเดเทน (Sudetenland) เยอรมันถือว่าประชากรส่วนใหญ่ของคืนแคนชูเดเทนเป็นคนเยอรมันและพูดภาษาเยอรมัน กลางปี 1938 希ตเลอร์เรียกร้องให้เชกโกสโลวาเกียคืนคืนแคนชูเดเทนแก่เยอรมัน และจะใช้กองกำลังทหารเยอรมันยึดคืนแคนชูเดเทนจากเชกโกสโลวาเกีย หากเชกโกสโลวาเกียไม่ปฏิบัติตาม เชกโกสโลวาเกียปฏิเสธคำเรียกร้องของ希ตเลอร์ อังกฤษภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีเน维尔 แซมเบอร์เลน (Neville Chamberlain) ร่วมกับนายกรัฐมนตรีฝรั่งเศสคือ เอ็ดเวิร์ด เดลาดีเอร์ (Edward Daladier) ยึดมั่นในนโยบายอะลุ่มอะล่วยด้วยห่วงหัวเยอรมันจะหยุดการก้าวร้าวของ希ตเลอร์ที่คืนแคนชูเดเทนและ希ตเลอร์เองให้สัญญาจะไม่ขยายคืนแคนเพิ่มอีก เพื่อยุติปัญหาคืนแคนชูเดเทนและนำโลกสู่ความสงบสุข ปลายเดือนกันยายน 1938 ผู้นำทั้งสองได้เข้าร่วมประชุมกับ希ตเลอร์และมุสโตร์ฟ์เมืองมิวนิก (Munich) เมืองหลวงแคว้นบา伐เรีย (Bavaria) และในวันที่ 30 กันยายน 1938 ผู้นำทั้งสี่ชาติได้ร่วมลงนามในข้อตกลงมิวนิกปี 1938 (The Munich Agreement 1938)⁵⁸ กำหนดข้อยอมให้เยอรมันเข้ายึดครองคืนแคนชูเดเทนของเชกโกสโลวาเกีย

ทำที่สหราชอาณาจักรต่อการก้าวร้าวในปี 1938 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ติดตามการก้าวร้าวปี 1938 มาโดยตลอด ทั้งเชื่อว่า希ตเลอร์จะไม่หยุดการก้าวร้าวแม่น ได้ยึดครองคืนแคนชูเดเทนแต่จะคงการก้าวร้าวต่อไปเพิ่มมากขึ้น จำเป็นที่สหราชอาณาจักรต้องเตรียมการป้องกันสหราชอาณาจักรต่อการโจมตีก้าวร้าวในอนาคต ในทางปฏิบัติ ในวันที่ 3 มกราคม 1938⁵⁹ ประธานาธิบดีรูสเวลต์กล่าวในรัฐสภาชี้ถึงการก้าวร้าวของชาติผู้ก้าวร้าว จำเป็นที่สหราชอาณาจักรต้องเตรียมพร้อมค้านกองกำลังและอาวุธเพื่อป้องกันประเทศ ขณะเดียวกันต้องแสวงหาแนวทางสร้างสันติภาพ รัฐสภาสนองตอบคำเรียกร้องของประธานาธิบดีรูสเวลต์ด้วยการจัดสรรเงินงบประมาณพิเศษเพื่อการเสริมสร้างกองกำลังและแสนยานุภาพกองทัพเรือในน่านน้ำมหาสมุทรแปซิฟิกและแอตแลนติก นอกจากนี้ประธานาธิบดีรูสเวลต์ส่งสาราน์เป็นการส่วนตัวถึง希ตเลอร์และมุสโตร์ฟ์ เรียกร้องให้ยุติกรณีพิพาทด้วยข้อตกลงและความร่วมมือกันแทนการใช้กองกำลังทหาร สองผู้นำชาติผู้ก้าวร้าวไม่ให้ความสนใจเพริ่มของสหราชอาณาจักรต่อการโจมตีก้าวร้าวโดยในเดือนสิงหาคม 1938 ได้กล่าวสุนทรพจน์ที่มหาวิทยาลัยควีนส์ (Queen's University) 渥太华ตอนตาริโอ (Ontario) แคนาดา เน้นจะขยายข้อกำหนดแห่งวาระนอนโรลีนแคนาดา (จะปกป้องแคนาดา เช่น ปกป้องสหราชอาณาจักร) ในเดือน

ธันวาคม 1938 กตุ่มประเทสสมาชิกสหภาพแพน-อเมริกัน (The Pan-American Union) รวมทั้ง
สหรัฐอเมริกา ได้ร่วมประชุมสหภาพแพน-อเมริกันครั้งที่ 8 ที่เมืองลิมา (Lima) เปรู ผลการประชุม⁶¹
คือ ชาติผู้เข้าร่วมประชุม ได้ร่วมกันลงนามในคำประกาศแห่งลิมา (The Declaration of Lima of
1938)⁶² กำหนดจะร่วมกันต่อต้านการแทรกแซงก้าวร้าวของชาติผู้ก้าวร้าวในภาคพื้นทวีปอเมริกา และ
หากถูกก้าวร้าวรัฐมนตรีจะต้องการต่อประเทศของชาติสมาชิกจะมาช่วยประชุมกันเพื่อแสวงหา
แนวทางดำเนินการแก้ไข ทั้งนี้ในเดือนธันวาคม 1938 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ประกาศว่าการป้อง
กันชาติคือการป้องกันภาคพื้นทวีปอเมริกา

การก้าวร้าวในปี 1939 การก้าวร้าวเริ่มขึ้นในวันที่ 15 มีนาคม 1939 เมื่อกองกำลัง
เยอรมันข้ามพรั่นแคนทางตะวันออกบุกเข้ายึดเชคโกสโลวักיהי⁶³ ในวันที่ 22 มีนาคม 1939 กอง
กำลังเยอรมันบุกยึดเมืองท่าแมเมล (Memel) ของลิทัวเนีย (Lithuania) บุนชาญฝั่งทะเลบอลติก ใน
วันที่ 24 มีนาคม 1939 เยอรมันเรียกร้องยึดครองโปแลนด์และดานซิก (Danzig) ดานซิกเป็นแค่รั่น
อิสระจัดตั้งขึ้นตามข้อตกลงสนธิสัญญาแวร์ชาชปี 1919 ตั้งอยู่บนอ่าวดานซิกทางตอนเหนือของ
โปแลนด์ จากคำว่าของเยอรมันต่อโปแลนด์และดานซิกเป็นผลให้ในวันที่ 31 มีนาคม 1939 อังกฤษ
และฝรั่งเศสให้คำมั่นสัญญาจะให้ความช่วยเหลือแก่โปแลนด์หากถูกเยอรมันรุกราน⁶⁴ ในวันที่ 7
เมษายน 1939 กองกำลังอิตาลีรุกรานอัลบานเนีย (Albania) เป็นผลให้ในวันที่ 13 เมษายน 1939
อังกฤษและฝรั่งเศสเสนอให้ความช่วยเหลือแก่กรีกและรูmania (Rumania) หากถูกกองกำลังอิตาลี
รุกรานสาเหตุด้วยเยอรมันนีที่จะรุกรานโปแลนด์ เป็นผลให้อังกฤษและฝรั่งเศสเห็นความจำเป็น
ต้องซักชวนรัสเซียเป็นพวกเพื่อเพิ่มคุลย์อำนาจทางยุโรปเป็น 3 ต่อ 2 (อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย ฝ่าย
หนึ่ง กับเยอรมัน อิตาลีอีกฝ่ายหนึ่ง) ฝ่ายเยอรมันด้วยเกรงการถูกโจมตีสองด้านเพราเยอรมันนีอยู่
ระหว่างรัสเซียและฝรั่งเศส จึงดำเนินการหุ้ดอย่างรวดเร็วตัดหน้าอังกฤษและฝรั่งเศสด้วยการเจรจา
เป็นพันธมิตรกับรัสเซีย เป็นผลให้ในวันที่ 23 สิงหาคม 1939 เยอรมันและรัสเซียร่วมลงนามในข้อ
ตกลงไม่รุกรานกันปี 1939 (The Nazi-Soviet Pact or The Nonaggression Pact of 1939)⁶⁵ กำหนด
ไม่รุกรานกันหรือวางแผนเป็นกลางขณะพันธมิตรรุกรานประเทศอื่น ในวันที่ 1 กันยายน 1939 กอง
กำลังเยอรมันข้ามพรั่นแคนทางตะวันออกบุกโจมตีรุกรานคืนแคนทางตะวันตกของโปแลนด์อย่างรวด
เร็วถือเป็นการเริ่มต้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ในวันที่ 17 กันยายน 1939 กองกำลังเยอรมันเข้ายึดกรุง
华沙 (Warsaw) ได้ และในวันเดียวกันนี้รัสเซียบุกกระหน่ำใจมีดินแคนทางตะวันออกของโป
แลนด์ ในวันที่ 28 กันยายน 1939 คืนแคนโปแลนด์ถูกจัดสรรงบดีครองโดยกองกำลังเยอรมันและรัสเซีย⁶⁶
ตุลาคม 1939 เอสโตเนีย (Estonia) ลัตเวีย (Latvia) และลิทัวเนีย (Lithuania) สามแคว้นน้ำชายฝั่ง

ตะวันออกของทะเลบอลติก ขินยอมให้รัสเซียจัดตั้งฐานทัพเรือและส่งกองกำลังทหารรัสเซียเข้าประจำการและในวันที่ 30 พฤศจิกายน 1939 ฟินแลนด์ (Finland) จำต้องยอมให้กองกำลังรัสเซียเข้าตั้งมั่นภายหลังถูกกองกำลังรัสเซียโจมตีบีบบังคับ จากการที่เยอรมันบุกโจมตีโปแลนด์ในวันที่ 1 กันยายน 1939 เป็นการเริ่มสงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างเป็นทางการ ฝ่ายอักษะ (The Axis Powers) คือกลุ่มชาติผู้ก้าวร้าวนำโดย เยอรมัน อิตาลี ญี่ปุ่น ฝ่ายสัมพันธมิตร (The Allied Powers or The Allies) คือกลุ่มชาติผู้ต่อต้านการก้าวร้าวนำโดยอังกฤษ ฝรั่งเศส โดยในวันที่ 3 กันยายน 1939 อังกฤษและฝรั่งเศสประกาศสงครามกับเยอรมัน และเบลเยียม ประเทศเล็ก ๆ ใกล้ช่องแคบอังกฤษ ไม่ได้เตรียมพร้อมด้านกองกำลังและอาวุธอยู่ระหว่างเยอรมันและฝรั่งเศส (เบลเยียมอยู่ทางตะวันตกของเยอรมันและอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส) ประกาศทางตนเป็นกลาง

ท่าทีสหรัฐอเมริกาต่อการก้าวร้าวในปี 1939 เริ่มในวันที่ 4 มกราคม 1939 ประธานาธิบดีรูสเวลต์กล่าวทางวิทยุแก่คนไทยกันถึงการก้าวร้าวของชาติผู้ก้าวร้าวอันเป็นภัยร้ายแรงต่อสันติภาพโลกและระบบประชาธิปไตย เห็นควรเพิ่งบประมาณพิเศษป้องกันประเทศและทบทวนกฎหมายทางตนเป็นกลางปี 1935-1937 ในวันที่ 5 มกราคม 1939 ประธานาธิบดีรูสเวลต์เสนอขอเงินงบประมาณพิเศษป้องกันประเทศมูลค่า \$1320 ล้านต่อรัฐสภา และในวันที่ 12 มกราคม 1939 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ขอเพิ่มเงินงบประมาณพิเศษป้องกันประเทศอีก \$525 ล้าน นั่งใช้เพื่อเสริมสร้างแสนยานุภาพทางอากาศ รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน \$1845 ล้าน⁶⁴ รัฐสภาผ่านงบประมาณพิเศษสนองคำเรียกร้องของประธานาธิบดีรูสเวลต์ เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้นในวันที่ 1 กันยายน 1939 ในวันที่ 5 กันยายน 1939 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ประกาศทางวิทยุว่าสหรัฐอเมริกายังมีนั่นในนโยบายทางตนเป็นกลาง⁶⁵ สร้างความพอใจแก่คนไทยกันกลุ่มที่ยังมีนั่นในนโยบายโดยเดียว ในเดือนกันยายน 1939 ประธานาธิบดีรูสเวลต์เห็นควรทบทวนกฎหมายทางตนเป็นกลางปี 1937 ซึ่งกำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีขยายสินค้าที่ไม่ใช่ยุทธปัจจัยแก่ทุกชาติในรูปของการซื้อเงินสดและบรรทุกเอง ประธานาธิบดีรูสเวลต์ต้องการให้มีการขายอาวุธและยุทธปัจจัยแก่อังกฤษและฝรั่งเศส เพื่อใช้ดำเนินการก้าวร้าวของเยอรมันและอิตาลี เป็นผลให้ในวันที่ 2 พฤศจิกายน 1939 รัฐสภาประกาศยกเลิกกฎหมายทางตนเป็นกลางปี 1937 และผ่านกฎหมายทางตนเป็นกลางปี 1939 (The Neutrality Act of 1939)⁶⁶ กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีสั่งขายอาวุธและยุทธปัจจัยแก่ทุกชาติในรูปขายเงินสดและขนส่งเอง (cash and carry) ประธานาธิบดีรูสเวลต์มั่นใจว่าชาติผู้ก้าวร้าวจะสนอาวุธและยุทธปัจจัยไวมากเพียงพอแล้วและจะไม่ซื้ออาวุธยุทธปัจจัยจากสหรัฐอเมริกา⁶⁷ ด้วยกฎหมายทางตนเป็นกลางปี 1939 อังกฤษนำการสั่งซื้ออาวุธและยุทธปัจจัยจากสหรัฐอเมริกามีอัตราครึ่งหนึ่ง

ของอาวุธและยุทธปัจจัยที่ส่งออก ช่วงพฤษภาคม 1939 ถึงสิงหาคม 1940 และเพิ่มเป็นอัตรา 2 ใน 3 ของอาวุธและยุทธปัจจัยที่ส่งออกปลายปี 1940⁶⁸ ในวันที่ 2 ตุลาคม 1939 จากการประชุมสาหภาพแพน-อเมริกันปี 1939 (The Pan-American Union) ที่ปานามา สร้างข้อความร่วมกันลงนามในคำประกาศแห่งปานามาปี 1939 (The Declaration of Panama of 1939)⁶⁹ กำหนดเบตันน้ำภาคพื้นทวีปอเมริกามีระยะความกว้าง 300-1000 ไมล์ ตามแนวชายฝั่งทั้งสองด้านของภาคพื้นทวีปอเมริกานับจากสร้างขึ้นของคลุนอเมริกากลางและอเมริกาใต้ สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่เยอรมนี อังกฤษและฝรั่งเศส

การก้าวร้าวในปี 1940 ในวันที่ 1 กันยายน 1939 เมื่อยุโรปนีบุกโปแลนด์เป็นการเริ่มต้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ฝรั่งเศสซึ่งมีพร้อมแคนทันทางตะวันออกติดเยอรมนีเตรียมกองกำลังตั้งรับการบุกของเยอรมนี เยอรมนีเคลื่อนกองกำลังรุกรานระหว่างวันที่ 9 เมษายน-28 พฤษภาคม 1940 มีชัยชนะเหนือเดนมาร์ค นอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ เบลเยียม ลักเซมเบิร์ก (Luxembourg) และมุ่งเคลื่อนกองกำลังมาบังคับแคนทันทางตอนเหนือของฝรั่งเศสแทนการเข้าฝรั่งเศสตามแนวชายแดนตะวันออก จากการรุกรานอย่างรวดเร็วของกองกำลังเยอรมนีเป็นผลให้ Neville Chamberlain ลาออกจากนายกรัฐมนตรีอังกฤษในวันที่ 10 พฤษภาคม 1940 วินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill) เข้ามารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอังกฤษแทน ในวันที่ 26 พฤษภาคม 1940 กองกำลังอังกฤษพร้อมอาวุธทันสมัยร่วมกับกองกำลังฝรั่งเศสตั้งรับการบุกของกองกำลังเยอรมนีที่ดันเคริก (Dunkirk)⁷⁰ เมื่อท่าทางตอนเหนือของฝรั่งเศสบนช่องแคบโดเวอร์ (Strait of Dover) จากการบุกโขนตีอย่างหนักของกองกำลังเยอรมนีเป็นผลให้ในวันที่ 28 พฤษภาคม 1940 กองกำลังอังกฤษต้องทิ้งอาวุธทันสมัยไว้ที่ดันเคริกและถอนกองกำลังอังกฤษข้ามช่องแคบอังกฤษกลับอังกฤษ ทิ้งให้กองกำลังฝรั่งเศสรับการบุกของเยอรมนี อิตาลีได้ติดตามการรบอย่างใกล้ชิด มั่นใจว่าเยอรมนีต้องมีชัยชนะในอนาคต เป็นผลให้ในวันที่ 10 มิถุนายน 1940 อิตาลีประกาศสงครามกับอังกฤษและฝรั่งเศส ในวันที่ 22 มิถุนายน 1940 ฝรั่งเศஸลงนามยอมแพ้ต่อเยอรมนี⁷¹ เยอรมันนีสนับสนุนให้นายพลเปเตียง (Marshal Petain) ขัดตั้งรัฐบาลฝรั่งเศสภายใต้การควบคุมของเยอรมนี (รัฐบาลวิชี) ที่เมืองวิชี (Vichy) ในคืนแคนตอนกลางของฝรั่งเศส จากการพ่ายแพ้ของฝรั่งเศสในวันที่ 22 มิถุนายน 1940 เป็นผลให้อังกฤษต้องยึดหมู่บ้านโคบลามพ์ต่อสู้กับเยอรมันผู้มีแผนครองโลก การบุกขึ้นหมู่เกาะอังกฤษ (The Battle of Britain of 1940) เป็นงานหลักที่เยอรมันจะทำต่อแต่นี้ไป อังกฤษนับจากวันที่ 10 พฤษภาคม 1940 อยู่ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิล เยอรมันนีเริ่มบุกหมู่เกาะอังกฤษในเดือนสิงหาคม 1940 โดยใช้เครื่องบินจากเยอรมันบินข้ามทะเบียน

(North Sea) ทึ้งระเบิด โฉนดต้องกุญชยอย่างคุเด็จ ช่วงวันที่ 8 สิงหาคม-10 ตุลาคม 1940⁷² ผลคือ เยอรมันไม่อาจขัดหน้าไปทางอังกฤษได้ อิตาเลอร์จึงต้องหยุดปฏิการโฉนดต้องกุญช (Operation Sea Lion) ชั่วคราว โดยจะเริ่มโฉนดต้องกุญชใหม่ต้นปี 1941 สาเหตุที่อังกฤษคงยืนหยัดอยู่ได้ เพราะนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลล์พูดกับคนอังกฤษเสริมสร้างขวัญและกำลังใจคนอังกฤษให้ยืนหยัดต่อสู้ “ไม่หวัดกลัวห้อแท้การก้าวร้าวโฉนดใด ๆ ของเยอรมันและให้หวังว่าซัชนาจะมีขึ้นในอนาคต กองกำลังทั้งทางเรือและอากาศของอังกฤษปฏิการอย่างเต็มความสามารถ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรักษาช่องแคบอังกฤษจากการโจยถูกกองกำลังเยอรมันนี้ ยึดครองหรือใช้เป็นทางเข้าสู่หมู่เกาะอังกฤษและ ในวันที่ 3 กันยายน 1940 ศูนย์กลางการจัดส่งเรือพิฆาต 50 ลำร่วมในกองกำลังทัพเรืออังกฤษด้านการบุกโฉนดของกองกำลังเยอรมันนี้ อังกฤษตอบแทนความช่วยเหลือของศูนย์กลางการจัดส่งเรือพิฆาต 99 ปี ที่นิวфаลแลนด์ (Newfoundland) เบอร์มิวดา (Bermuda) บา哈มาส (Bahamas) จาไมก้า (Jamaica) แอนติกัว (Antigua) เชนต์ลูเซีย (St.Lucia) ทรินิಡัด (Trinidad) ล้วนเป็นหมู่เกาะในทะเลแคริเบียน และบริษัทกิจานา (British Guiana) ในอเมริกาใต้ เพื่อตั้งฐานทัพเรือและฐานทัพอากาศ⁷³ ในวันที่ 27 กันยายน 1940⁷⁴ ญี่ปุ่นลงนามให้ความช่วยเหลือด้านอาวุธยุทธปัจจัยแก่เยอรมันและอิตาลีทั้งให้สัญญาไว้จะบุกโฉนดศูนย์กลางการจัดส่งเรือพิฆาต เข้ายุ่งเกี่ยวในสหภาพยุโรป ในเดือนตุลาคม 1940 กองกำลังเยอรมันนี้ ยึดรวมเนียในควบสมุทรน้ำอ่อน และอิตาลีรุกรานกรีก ในวันที่ 9 ธันวาคม 1940 เริ่มสหภาพในแอฟริกาเหนือระหว่างกองกำลังอังกฤษกับกองกำลังอักษะ (เยอรมันและอิตาลี)

ท่าทีของศูนย์กลางการจัดส่งเรือพิฆาตต่อการก้าวร้าวในปี 1940 จากการก้าวร้าวอย่างมากของเยอรมันนี้ ในปี 1940 ศูนย์กลางการจัดส่งเรือพิฆาตต้องกุญชในปี 1940 จึงต้องกุญชในประเทศอย่างแข็งขัน เริ่มตัวในวันที่ 31 พฤษภาคม 1940⁷⁵ ประธานาธิบดีเรียกร้องต่อรัฐสภาขอเงินงบประมาณพิเศษ เพื่อป้องกันชาติจำนวน \$4260 ล้าน เน้นใช้เงินจำนวนนี้เพื่อเสริมสร้างแสนยานุภาพทางอากาศ ในวันที่ 29 มิถุนายน 1940 รัฐสภาผ่านกฎหมายลงทะเบียนคนต่างด้าวปี 1940 (The Alien Registration Act or The Smith Act of 1940)⁷⁶ กำหนดให้คนต่างด้าวรายงานตัวลงทะเบียนและพิมพ์ลายนิ้วนิ้วมือเป็นหลักฐาน บุกเพื่อรักษาความสงบและป้องกันการก่อการร้ายได้ ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้จากการกระทำการคนต่างด้าวในศูนย์กลางการจัดส่งเรือพิฆาต คนต่างด้าวประมาณห้าล้านคนเข้ารายงานตัวลงทะเบียน และห้ามใช้ภาษาอังกฤษในที่สาธารณะ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่นิยมใช้ในประเทศ ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1940⁷⁷ ประธานาธิบดีรัฐสวัสดิ์ลงนามใช้เงินงบประมาณพิเศษ \$4000 ล้าน เป็นค่าเรื้อรับ 200 ลำ ใช้ปฏิการในมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรแอตแลนติก เพื่อปกป้องศูนย์กลางการจัดส่งเรือพิฆาต

และการพัฒนาที่วิปโยคในวันที่ 14 กันยายน 1940 รัฐสภาผ่านกฎหมายคัดเลือกเพื่อการฝึกเตรียมการเป็นทหารปี 1940 (The Selective Training and Service Act or the Burk-Wadsworth Act of 1940)⁷⁸ กำหนดให้ชายจด enrōล อายุระหว่าง 21-35 ปี รายงานตัวเข้าทะเบียนเพื่อการเกณฑ์ทหารฝึกและปฏิบัติหน้าที่ทหารเกณฑ์หนึ่งปี การเกณฑ์ทหารครั้งแรกมีขึ้นในวันที่ 29 ตุลาคม 1940 เป็นการเกณฑ์ทหารในยามสงบครั้งแรกในประวัติศาสตร์อเมริกา ทำที่ในด้านการค่าต่างประเทศของสหราชอาณาจักรเริ่มด้วยในวันที่ 3 มิถุนายน 1940 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ต้อนรับเหล่าหัวหน้าฝ่ายสหภาพและหัวหน้าฝ่ายสหภาพในวันที่ 3 กันยายน 1940 ประธานาธิบดีรูสเวลต์และสหราชอาณาจักรส่งเรือพิฆาต 50 ลำให้อังกฤษในวันที่ 3 กันยายน 1940 สหราชอาณาจักรและกลุ่มประเทศติดอาતุคณ์ร่วมสร้างความเข้าใจเพื่อปกป้องภาคพื้นที่วิปโยคโดยในเดือนกรกฎาคม 1940 ชาติสมาชิกสหภาพแพน-อเมริกัน 21 ชาติร่วมประชุมกันที่เมืองชาวนาในคิวบา (The Havana Conference of 1940)⁷⁹ และในวันที่ 30 กรกฎาคม 1940 ร่วมลงนามในกฎแห่งชาวนาปี 1940 (The Act of Havana of 1940) กำหนดทันทีที่ภาคพื้นที่วิปโยคถูกกรุกราน ชาติสมาชิกจะรวมกำลังเป็นหนึ่งเดียวด้านการก้าวร้าวของชาติผู้ก้าวร้าวนกว่าจะได้รับชัยชนะ สหราชอาณาจักรและแคนาดาร่วมปักป้ายดินแดนทางตอนเหนือของภาคพื้นที่วิปโยคเหนือโดยในวันที่ 18 สิงหาคม 1940 ประธานาธิบดีรูสเวลต์และนายกรัฐมนตรีแมคเคนซี คิง (William MacKenzie King) ร่วมลงนามในข้อตกลงโอด์เกนส์เบอร์จ ปี 1940 (The Ogdensburg Agreement of 1940)⁸⁰ กำหนดจัดตั้งสภากลางร่วมมือด้านการทหารเพื่อการปักป้าย (The Permanent Joint Board of Defense) เป็นความร่วมมือกันทางด้านการทหารเพื่อปักป้ายดินแดนทางตอนเหนือของภาคพื้นที่วิปโยคเหนือจากการถูกกรุกรานโดยชาติผู้ก้าวร้าว

การก้าวร้าวในปี 1941 สาเหตุเพาะสหราชอาณาจักรกองกำลังทางอากาศของญี่ปุ่นโจนติท่าเรือเพิร์ล (Pearl Harbor) ในหมู่เกาะ萨瓦伊ในวันที่ 7 ธันวาคม 1941 เป็นผลให้สหราชอาณาจักรและประเทศอื่นๆ เข้าร่วมในสงครามในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 การก้าวร้าวในปี 1941 เริ่มขึ้นด้วยการรบในแอฟริกาเหนือโดยกองกำลังอังกฤษเริ่มตอบโต้ต่อด้านการปราบปรามปะรمانของกองกำลังอังกฤษในปี 1941 กองกำลังทั้งสองดอยมาอยู่ที่อียิปต์ ส่วนการรบในคาบสมุทรนอร์ดในเดือนมีนาคม 1941 อิตาลีหันกองกำลังเยอรมันเข้ามายึดบัลกาเรีย ญูโกสลาเวียและรูmania เยอรมันเข้าร่วมประเทศทั้งสามได้ในวันที่ 23 เมษายน 1941 ที่มอสโคว์ รัสเซียและญี่ปุ่นร่วมเจรจาสนับสนุนกันเป็นผลให้มีการลงนามในข้อตกลงไม่รุกรานกันปี 1941 (The Nonaggression Pact of 1941)⁸¹ ในวันที่ 13 เมษายน 1941 เยอรมันและรัสเซียขัดแย้งกันในปี 1941 สาเหตุเพาะรัสเซียพันธมิตรเยอรมันรุกเข้ารุ่งรัตน์ของเยอรมันในยุโรปตะวันออก สร้างความไม่พอใจแก่เยอรมัน เป็นผลให้เยอรมันประกาศ

ตามเป็นศัตรุกับรัสเซียด้วยการส่งกองกำลังทหารเข้ารุกรานดินแดนทางตะวันตกของรัสเซีย เริ่มการรุกรานในวันที่ 22 มิถุนายน 1941 จากฟินแลนด์ถึงทะเลเดค่า การรุกรานของกองกำลังเยอรมันนีในครั้งนี้ เป็นการประภาคความเป็นศัตรุกันระหว่างเยอรมันนีกับรัสเซีย การรบในมหาสมุทรแอตแลนติก รุนแรงในปี 1941 โดยในวันที่ 17 ตุลาคม 1941 เรือคำนำ้มายอรมนียิงเรือพิฆาตอเมริกันชื่อเคิร์น (Kearny) จมในอิสแลนด์ (Iceland) และปลายเดือนตุลาคม เรือคำนำ้มายอรมนียิงเรือพิฆาตอเมริกันชื่อ รูเบน เจนส์ (Reuben James) จมในอิสแลนด์ สูญเรือตาย 76 คน⁸² กองกำลังญี่ปุ่นก้าวร้าวรุกรานในภาคสมุทรอินโดจีน (French Indochina) ในเดือนกรกฎาคม 1941 นับจากวันที่ 1 กันยายน 1939 เยอรมันบุกไปแคนาดา สหรัฐอเมริกามุ่งติดตามการรบในยุโรปและแอตแลนติกไม่ได้สนใจญี่ปุ่น ในเอเชียญี่ปุ่นชาติผู้ก้าวร้าวเริ่มการก้าวร้าวในปี 1931 บุกยึดแมนจูเรียของจีน ในเดือนกรกฎาคม 1937 ประทับกับกองกำลังจีนบนสะพานมาร์โค โปโลแนวพรอมเดนจีนกับแมนจูเรีย ในปี 1938 บุกโจมตีชายฝั่งจีน และในเดือนกรกฎาคม 1941 บุกโจมตีคาบสมุทรอินโดจีน อาณาจักรของผู้ร่วงเศส ยึดครองได้สำเร็จในวันที่ 26 กรกฎาคม 1941 (ผู้ร่วงเศสไม่สามารถให้ความช่วยเหลืออาณาจักรในอินโดจีนได้ เพราะพ่ายแพ้ต่อเยอรมันเมื่อ 22 มิถุนายน 1940) สหรัฐอเมริกาถูกญี่ปุ่นบุกโจมตีโดยในเช้าวันอาทิตย์ที่ 7 ธันวาคม 1941 เวลา 7.55 น. ผู้บินญี่ปุ่นบุกโจมตึ้งระเบิดท่าเรือเพิร์ล (Pearl Harbor) ในหมู่เกาะฮาواาย มีผลให้เรือรบ 8 ลำ เรือพิฆาต 3 ลำ และเรือลาดตระเวน 8 ลำ จมและเสียหาย เครื่องบิน 140 ลำถูกทำลาย ทหารอเมริกันตาย 2300 คน บาดเจ็บ 1200 คน เครื่องบินญี่ปุ่นถูกยิงตก 29 ลำ และเรือคำนำ้มายอุปกรณ์ 5 ลำ⁸³ ช่วงวันที่ 8-25 ธันวาคม กองกำลังญี่ปุ่นเข้ารุกรานไทย มาเลเซีย พลีปีนัส เกาะมิเดย์ และเข้ายึดครองเกาะราด เกาะกวน และช่องกง สหรัฐอเมริกาประกาศเข้าร่วมสงครามในวันที่ 8 ธันวาคม 1941

ท่าทีสหรัฐอเมริกาต่อการก้าวร้าวในปี 1941 เริ่มด้วยประธานาธิบดีรูสเวลท์เสนอแผนให้ยืม-ให้เช่า (The Lend-Lease Program) อาวุธและยุทธปัจจัยแก่ชาติผู้ต่อต้านฝ่ายอักษะต่อรัฐสภาน้ำแข็งของแผนให้ยืม-ให้เช่า สืบเนื่องมาจากการบุกของเยอรมันในปี 1940 ประธานาธิบดีรูสเวลท์มั่นใจว่าสงครามโลกครั้งที่ 2 ต้องมีค่าใช้จ่ายอีกยาวนาน ฝ่ายสัมพันธมิตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษไกล์ล์ชาดเงินสดซึ่งอาวุธและยุทธปัจจัยจากสหรัฐอเมริกา และการรบขยายตัวลงมหาสมุทรแอตแลนติกอาจเคลื่อนเข้าไกล์ล์สหรัฐอเมริกาได้ในอนาคต ประธานาธิบดีเห็นควรให้กลุ่มชาติสัมพันธมิตรได้ยืมหรือได้เช่าอาวุธและยุทธปัจจัยของสหรัฐอเมริกาเพื่อต่อต้านการก้าวร้าวของฝ่ายอักษะในสงครามโลกครั้งที่ 2 การนำเสนอต่อรัฐสภาก่อนย่างเป็นทางการมีขึ้นในวันที่ 6 มกราคม 1941 กำหนดว่าด้วยแผนให้ยืม-ให้เช่าอาวุธและยุทธปัจจัยของสหรัฐอเมริกาแก่ฝ่ายสัมพันธมิตรจะเป็นผลให้ฝ่ายสัมพันธมิตร

สามารถปราบปรามฝ่ายอักษะได้ และสหรัฐอเมริกาจะคงรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพ 4 ประการ (The Four Freedoms)⁸⁴ กือเสรีภาพในการพูดและการแสดงความคิดเห็น (freedom of speech and expression) เสรีภาพในการนับถือศาสนา (freedom of worship) เสรีภาพในการได้มาในสิ่งที่ต้องการ (freedom from want) และหดหุคพ้นจากความหวาดกลัว (freedom from fear) รัฐสภาให้การเห็นชอบในแผนให้ยืม-ให้เช่าอาวุธและยุทธปัจจัยและในวันที่ 11 มีนาคม 1941 ผ่านเป็นกฎหมายให้ยืม-ให้เช่าปี 1941 (The Lend-Lease Act of 1941)⁸⁵ กำหนดมอบอำนาจแก่ประธานาธิบดีในการอนุญาตให้ชาติผู้ต่อต้านฝ่ายอักษะได้ยืมอาวุธและยุทธปัจจัยอเมริกันมูลค่า \$7000 ล้าน อังกฤษเป็นชาติแรกที่รับความช่วยเหลือทันที รัสเซียเริ่มรับความช่วยเหลือมีมูลค่าถึง \$1000 ล้านในเดือนพฤษภาคม 1941⁸⁶ คนอเมริกันกลุ่มซีดัมม์ในนโยบายโดดเดี่ยว (Isolationists) ต่อต้านกฎหมายให้ยืม-ให้เช่าปี 1941 ด้วยเหตุผลว่าจะนำสหรัฐอเมริกาต้องเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 2 เร็วกว่าที่ควรจะเป็น⁸⁷ เป็นจริงคือการคาดหมายของคนอเมริกันกลุ่มซีดัมม์ในนโยบายโดดเดี่ยว เพราะในเวลาเดียวกันนี้เรือคำน้ำข่องเยอรมันและอิตาลีเริ่มปฏิบัติการในน่านน้ำแอตแลนติกเหนือ สหรัฐอเมริกาเห็นควรสักดักกันการก้าวร้าวของเรือคำน้ำข่องเยอรมันและอิตาลี เริ่มด้วยการเจรจากับรัฐบาลเดนมาร์กเจ้าของเกาะกรีนแลนด์ (Greenland) การลงนามร่วมกันของรัฐบาลทั้งสองมีขึ้นในวันที่ 9 เมษายน 1941 โดยรัฐบาลเดนมาร์กยินยอมให้สหรัฐอเมริกาตั้งฐานทัพในกรีนแลนด์ เพื่อปักป้องกรีนแลนด์จากการอาจถูกกรุกรานโดยกองกำลังเยอรมันและอิตาลี และในวันที่ 11 เมษายน 1941⁸⁸ สหรัฐอเมริกาและแคนาดาร่วมลงนามในคำประกาศไฮเด พาร์ค ปี 1941 (The Hyde Park Declaration of 1941)⁸⁹ กำหนดคร่าวมมีระหว่างกันเพื่อการปักป้องดินแดนทางตอนเหนือของภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือรวมทั้งร่วมมือกันเพื่อการผลิตยุทธปัจจัย ในวันที่ 7 กรกฎาคม 1941 สหรัฐอเมริกาลงนามกับรัฐบาลไอซ์แลนด์ (Iceland) เข้าตั้งฐานทัพในเกาะไอซ์แลนด์เพื่อปักป้องไอซ์แลนด์จากการอาจถูกกรุกรานโดยกองกำลังเยอรมันและอิตาลี ในวันที่ 4 กันยายน 1941 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ประกาศให้เรือรบอเมริกันทุกลำปฎิบัติการยิงทันทีที่เห็น (shoot on sight) เรืออักษะในเขตน่านน้ำภาคพื้นทวีปอเมริกาตามข้อตกลงปานามาปี 1939 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ร่วมปรึกษาหารือกับนายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลในเดือนสิงหาคม 1941 ผู้นำทั้งสองพบกันบนเรือรับพรินซ์อฟเวลส์ (Prince of Wales)⁹⁰ ชายฝั่งนิวฟาวแลนด์แลนด์พูดเรื่องปัญหาและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรวมถึงการก้าวร้าวของญี่ปุ่นในเอเชียตะวันออกในวันที่ 14 สิงหาคม 1941 ผู้นำทั้งสองร่วมกันลงนามในกฎบัตรแอตแลนติกปี 1941 (The Atlantic Charter 1941)⁹¹ โดยมีพื้นฐานจากหลักสันติภาพ 14 ประการปี 1918 ของวู้ดโรว์ลสัน ข้อกำหนดในกฎบัตรแอตแลนติกปี 1941 มี 8 ประการ สรุปคือ สันติภาพจะเกิดกับโลก

ชาติผู้ก้าวร้าวต้องถูกปราบปราม ประชากรุกคนจะหลุดพ้นจากความกลัว และมีเสรีภาพในอัน แสวงหาในสิ่งที่ต้องการ อาษานิคมต้องได้รับการปลดปล่อย ทุกชาติมิสิทธิ์เลือกรูปแบบการปกครอง ของตน จ้าเป็นต้องลอกกองกำลังและอาวุธ ไม่มีการปรับเขตแดนใหม่ และจัดตั้งระบบราชการเพื่อ สร้างความสงบสุขแก่โลก (สันนิบาตชาติใหม่คือองค์การสหประชาชาติในปี 1945) ในวันที่ 11 กันยายน 1941 กลุ่มชาติต้านฝ่ายอักษะ 11 ชาติร่วมลงนามรับรองในข้อกำหนดแห่งกฎบัตรแอต แลนติก สาธารณรัฐอเมริกาดำเนินมาตรการเดรีบมพร้อมภายในประเทศค้านกองกำลังโดยในวันที่ 18 สิงหาคม 1941 ประกาศขยายระยะเวลาการรับราชการของทหารเกณฑ์จากเดิมในปี 1940 กำหนด เข้าประจำการหนึ่งปีเป็นหนึ่งปีหกเดือน ในวันที่ 13 พฤษภาคม 1941 รัฐสภาเพิ่มข้อความใน กฎหมายวางแผนเป็นกลางปี 1939 กำหนดให้เรือสินค้าอเมริกันติดอาวุธ จากการที่ญี่ปุ่นรุกรานและ ยึดครองอินโดจีนของฝรั่งเศสได้สำเร็จในวันที่ 26 กรกฎาคม 1941 สาธารณรัฐอเมริกาตอบโต้ทาง เศรษฐกิจการค้าและการเงินทันทีต่อการก้าวร้าวของญี่ปุ่นด้วยการขึ้นภาษีสินและอาชัตเงินของ ชาวญี่ปุ่นในสาธารณรัฐอเมริกา หดหุดทำการค้ากับญี่ปุ่นโดยสั่งห้ามเรือขนสินค้านำสินค้าส่งญี่ปุ่นอันได้ แก่น้ำมัน เครื่องยนต์ เครื่องจักรและเหล็กออกจากท่าเรืออเมริกา (ญี่ปุ่นตอบโต้สาธารณรัฐอเมริกาทันที ในการต่อต้านญี่ปุ่น) และในเดือนสิงหาคม 1941 สาธารณรัฐอเมริกาเสนอความช่วยเหลือค้านอาวุธและ ยุทธปัจจัยในรูปให้เชิ่ม-ให้เช่าแก่จีนเพื่อใช้ต้านการรุกรานของญี่ปุ่นในคืนแคนจีน สร้างความไม่พอใจ ใจอย่างมากแก่ญี่ปุ่น ในวันที่ 27 กรกฎาคม 1941 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ เรียกกองกำลังพิลีปินส์ เข้าประจำการในกองกำลังอเมริกาภายใต้การบังคับบัญชาของนายพลโทดักลาส แมคอาเธอร์ (Lieutenant General Douglas MacArthur) และประกาศแต่งตั้งให้นายพลโทดักลาส แมคอาเธอร์เป็นผู้บัญชา กองกำลังอเมริกันและกองกำลังพิลีปินส์⁹² เพื่อลดความตึงเครียดญี่ปุ่นเป็นฝ่ายของเบิกการเจรจา กับสาธารณรัฐอเมริกา การเจรจา มีขึ้นในวันที่ 20 พฤษภาคม 1941 ที่กรุงวอชิงตัน ฝ่ายญี่ปุ่นนำโดยดัว แทนพิเศษของนายกรัฐมนตรีนายพลชิเดกิ โตโจ (General Hideki Tojo) และทูตญี่ปุ่นประจำสาธารณรัฐ อเมริกาคือ คิชิซากุโร โนมุรา (Kichisaburo Nomura)⁹³ ฝ่ายสาธารณรัฐอเมริกานำโดยรัฐมนตรี กระทรวงการต่างประเทศสาธารณรัฐอเมริกา คอร์เดล ฮัลล์ (Cordell Hull) ญี่ปุ่นเรียกร้องให้สาธารณรัฐอเมริกา เสิกขึ้นภาษีสินและอาชัตเงินของชาวญี่ปุ่นในสาธารณรัฐอเมริกา คงทำการค้ากับญี่ปุ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขัดสั่งน้ำมันแก่ญี่ปุ่น เสิกให้ความช่วยเหลือให้ ๆ แก่จีน และยุติการขยายเสนยานุภาพกองทัพเรือ อเมริกาในน่านน้ำแปซิฟิก ในวันที่ 26 พฤษภาคม 1941 รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสาธารณรัฐ อเมริกาประกาศให้ญี่ปุ่นถอนกำลังออกจากจีนและอินโดจีนของฝรั่งเศส และลงนามในข้อตกลงไม่ ก้าวร้าวรุกรานในคืนแคนได้กับสาธารณรัฐอเมริกา อันจะมีผลพื้นที่ใหม่ในความสัมพันธ์ทางการค้า

ระหว่างญี่ปุ่นกับสหรัฐอเมริกา⁹⁴ ข้อเรียกร้องของสหรัฐอเมริกาสร้างความไม่พอใจแก่ญี่ปุ่น ในวันที่ 27 พฤษภาคม 1941 กองกำลังอเมริกันในภาคพื้นแปซิฟิกได้รับการเตือนว่าเรือบรรทุกเครื่องบินโจนดีของญี่ปุ่นเคลื่อนออกจากท่าเรือญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาอาจโจมตี⁹⁵ ในวันที่ 6 ธันวาคม 1941 ประธานาธิบดีดูร์สแลท์ร้องขอต่อจักรพรรดิญี่ปุ่นให้รักษาสันติภาพ⁹⁶ แต่เพราในเช้าวันอาทิตย์ของวันที่ 7 ธันวาคม 1941 เวลา 7.55 น. ผู้บินกองกำลังญี่ปุ่นบุกโจมตีท่าเรือเพิร์ล สร้างความเสียหายอย่างมากแก่สหรัฐอเมริกาเป็นผลให้ในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 รัฐสภาประกาศสงครามกับญี่ปุ่น (รัฐสภาให้การยินยอมด้วยเสียงเอกฉันท์ สถาบันแทนราษฎรให้การคัดค้านเพียงเสียงเดียว) อังกฤษประกาศสงครามกับญี่ปุ่นในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 เช่นกัน ในวันที่ 11 ธันวาคม 1941 เยอรมนีและอิตาลีพันธมิตรญี่ปุ่นประกาศสงครามกับสหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาประกาศสงครามกับเยอรมนีและอิตาลีทันที รวมทั้งประกาศสงครามกับชาติบริวารเยอรมนีคือบัลกาเรีย ชั้นการและรูمانเนีย ในวันที่ 19 ธันวาคม 1941 รัฐสภาประกาศขยายอาณาเขตครั้งปี 1940 จาก 21-35 ปี เป็น 20-44 ปี ในปี 1941⁹⁷ สรุปในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 2 เริ่มด้วยประกาศสงครามกับญี่ปุ่น เป็นการเปิดสงครามทางเอเชียและแปซิฟิกอย่างเป็นทางการ และในวันที่ 11 ธันวาคม 1941 ประกาศสงครามกับเยอรมนีและอิตาลี พันธมิตรของญี่ปุ่นในยุโรปมีเพียง 5 ประเทศที่สามารถถ่วงดึงเป็นกลางได้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 คือสวีเดน ไอซ์แลนด์ สวีเดอร์แลนด์ สเปนและโปรตุเกส เพรษชาติคู่สังกรณ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยอรมนี) มองว่าทั้งห้าชาติไม่เอื้อประโยชน์ในการสงครามแต่อย่างใดแก่อักษะ

7. แผนการรบของสหรัฐอเมริกาในสงครามโลกครั้งที่ 2 จากการที่ญี่ปุ่นบุกโจมตีท่าเรือเพิร์ลของสหรัฐอเมริกาในวันที่ 7 ธันวาคม 1941 สหรัฐอเมริการู้ดีว่าญี่ปุ่นต้องรุกรานโจนดีและยึดหมู่เกาะในแปซิฟิก ดินแดนเอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แผนการรบของสหรัฐอเมริกาประกาศแรกคือต้องปักปื่องของสเตรลเลิฟจากการยึดครองของญี่ปุ่น ประกาศที่สองต้องยุติการรบในแอฟริกาให้เร็วที่สุด เพราะเยอรมนีจะบุกโจนดีโดยมีเรือสำเภาไปต่อจากแอฟริกา ปลายปี 1940 เยอรมนีเปิดการรบในแอฟริกานั่งนำกองกำลังสู่ชายฝั่งตะวันตกของแอฟริกา ที่เมืองท่าดาการ์ (Dakar) ในเซเนกัล (Senegale) อาณานิคมของฝรั่งเศสเป็นศูนย์กลางที่ใกล้ชิดฝั่งตะวันออกของบรัซิลในอเมริกาใต้มากที่สุด เยอรมันจะใช้เครื่องบินบุกโจนดีทั้งระเบิดบรัซิล เป็นการเริ่มยึดครองอเมริกาใต้ และเปิดศึกกับสหรัฐอเมริกาในภาคพื้นทวีปอเมริกา ประกาศที่สามกอบกู้และยุติการรบในยุโรป ประกาศที่สี่ กอบกู้และยุติการรบในแปซิฟิกและเอเชีย

8. ญี่ปุ่นรุดหน้าการรบในแอเชียและแปซิฟิกช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 1942 กองกำลังทางเรือและทางบกของญี่ปุ่นปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพในสมรภูมิแปซิฟิกและแอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในวันที่ 2 มกราคม 1942 กองกำลังญี่ปุ่นสามารถเข้าสู่เมืองหอดวงฟิลิปปินส์ได้เป็นผลให้กองกำลังอเมริกันภายใต้การบังคับบัญชาของนายพลโทดักลาส แมคอาเรอร์ต้องถอยออกจากกรุงมนามาเน็ขึ้นมาที่คอร์เรจิдор์ (Corregidor) ในอ่าวมนามา ในวันที่ 11 มกราคม 1942 กองกำลังญี่ปุ่นเคลื่อนลงใต้เข้าสู่กรุงมนามาเนื้อทอร์แลนด์อินดีส (Netherlands Indies คือหมู่เกาะอินดีสหรืออินโดนีเซียปัจจุบัน) ช่วงวันที่ 24-27 มกราคม 1942 มีการประทักษันทางเรือในทะเลจawa (Java Sea) บริเวณช่องแคบมาคาชา (Makasa Strait) อยู่ระหว่างเกาะบอร์เนียว (Borneo) กับเกาะเซเลบีส (Celebes) เรือรบญี่ปุ่นได้รับความเสียหายจากการบุกโจมตีของกองกำลังสัมพันธมิตรประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย และดัช ทั้งทางเรือและทางอากาศ ในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1942 กองกำลังญี่ปุ่นเข้ายึดมาเลเซียและสิงค์โปร์ของอังกฤษ ผ่านไทรรุดเข้ามายังอังกฤษ ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1942 กองกำลังญี่ปุ่นยึดกรุงย่างกุ้ง (Rangoon) เมืองหลวงพม่าจากอังกฤษได้ ช่วงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ - 9 มีนาคม 1942⁸⁸ มีการประทักษันทางเรืออีกครั้งในทะเลจawa (Battle of the Java Sea) โดยกองกำลังญี่ปุ่นมุ่งยึดเกาะจawaอันเป็นที่ตั้งของกรุงปัตตาเวีย (ปัจจุบันคือจาร์กตา-Jakarta) ศูนย์กลางการปกครองของดัช ผลคือญี่ปุ่นชนะยึดเกาะจawa ได้ในที่สุด กล่าวว่าได้ว่าในเดือนมีนาคม 1942 จากการที่ญี่ปุ่นยึดอาณานิคมดัชคืออินโดนีเซียในปัจจุบันได้ทั้งหมด สามารถยึดครองทรัพยากรธรรมชาติหลักคือน้ำมัน ยางพารา ดีบุก และแร่ธาตุอื่นเพื่อใช้ในการสร้างเครื่องยนต์ของกองเรือและเครื่องบิน รวมถึงการบุกโจมตีของญี่ปุ่นสามารถตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงและยุทธปัจจัยของสัมพันธมิตรที่สำคัญที่สุด เช่น ตันเดือนมีนาคม 1942 นายพลโทดักลาส แมคอาเรอร์ซึ่งคุมกองกำลังอเมริกันตั้งมั่นที่คอร์เรจิдор์ในอ่าวมนามาได้รับคำสั่งจากประธานาธิบดีรูสเวลต์ให้เดินทางไปขอสัตต์เรียเพื่อบัญชาการกองกำลังสัมพันธมิตรในแปซิฟิกได้ ดักลาส แมคอาเรอร์เดินทางถึงอัสเตรเลียในวันที่ 17 มีนาคม 1942 ส่วนกองกำลังอเมริกันที่คอร์เรจิдор์ ต้องต่อสู้กับความหิวโภคภัยที่เข้มข้น และการบุกโจมตีของญี่ปุ่นจำนวนต่อญี่ปุ่นโดยสิ้นเชิงในวันที่ 6 พฤษภาคม 1942 ตันเดือนมิถุนายน 1942 ญี่ปุ่นนำกองเรือรบมุ่งบุกโจมตีหมู่เกาะอะลูแทน (Aleutain Islands) เป็นหมู่เกาะรอบนอกทางตะวันตกของอะลาสก้าของสหรัฐอเมริกา ผลการปฏิบัติการโจมตีระหว่างวันที่ 3-21 มิถุนายน 1942 (Battle of the Aleutian Islands of 1942)⁸⁹ ญี่ปุ่นสามารถยึดเกาะเอทตู (Attu) และคิสก้า (Kiska) สองเกาะทางตะวันตกของหมู่เกาะอะลูแทนได้ส่วนใหญ่ได้วันนับจาก 7 ธันวาคม 1941-21 มิถุนายน 1942 หากเดือนในการปฏิบัติการรบในแอเชียและแปซิฟิก เขตอำนาจ

ของญี่ปุ่นทางเหนือจุดหนึ่งทางตะวันตกของอะลาสก้าของสหรัฐอเมริกา ทางใต้ จุดนิวเกนและอสเตรเลีย ทางตะวันออกของกรีนแลนด์และไอซ์แลนด์ของสวีเดน ทางตะวันตกของอังกฤษ

๙. สัมพันธมิตรเริ่มนีชัยชนะ เริ่มจากเดือนพฤษภาคม 1942 นับแต่เริ่มสงครามโลกครั้งที่ 2 ในวันที่ 1 กันยายน 1939 การรบในยุโรปและแอตแลนติกฝ่ายอักษะนำโดยเยอรมันและอิตาลีเป็นฝ่ายรุกตลอด ฝรั่งเศสนั่งในชาติผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรถูกบังคับให้ยอมจำนนในวันที่ 22 มิถุนายน 1940 อังกฤษต้องขึ้นหัวรับการบุกอย่างหนักของเยอรมัน การรบในเอเชียและแปซิฟิกเริ่มในวันที่ 7 ธันวาคม 1941 ฝ่ายสัมพันธมิตรนำโดยสหรัฐอเมริกาและอสเตรเลียรับการบุกอย่างหนักของญี่ปุ่นฝ่ายอักษะ สัมพันธมิตรเริ่มนีชัยชนะในแปซิฟิกเริ่มด้วยความเสียหายครั้งใหญ่ครั้งแรกของญี่ปุ่นเกิดจากการประทบในทะเลโครัลปี 1942 (The Battle of the Coral Sea of 1942)¹⁰⁰ น่าน้ำทางตะวันออกเฉียงเหนือของอสเตรเลีย ระหว่างวันที่ 4-7 พฤษภาคม 1942 การรบเกิดจากกองเรือรบญี่ปุ่นผู้บุกยึดเมืองท่าโมเรสบี้ของนิวเกินี (Port Moresby, New Guinea) ถูกฝุ่งบินอังกฤษ-อเมริกาที่ระเบิดทำลาย เรือรบญี่ปุ่นเสียหายกว่า 30 ลำ ความเสียหายครั้งใหญ่ครั้งที่ 2 ของญี่ปุ่นเกิดจากการประทบที่เกาะมิดเวย์ปี 1942 (The Battle of Midway of 1942)¹⁰¹ เกาะทางตะวันตกของหมู่เกาะชาวayerระหว่างวันที่ 3-6 มิถุนายน 1942 เมื่อกองกำลังญี่ปุ่นผู้บุกยึดเกาะมิดเวย์ (Midway Islands) และใช้เกาะมิดเวย์เป็นฐานทัพเพื่อบุกโน้มติหมู่เกาะชาวayerและชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกา เกาะมิดเวย์อยู่ทางตะวันตกของหมู่เกาะชาวayer ห่างจากหมู่เกาะชาวayerประมาณ 16,000 กิโลเมตร ผลของการประทบญี่ปุ่นเสียหายอย่างมากคือเสียเรือบรรทุกเครื่องบิน 4 ลำ และเครื่องบิน 275 ลำ นับเป็นความเสียหายครั้งแรกของกองทัพเรืออันทันสมัยของญี่ปุ่นมีผลทำให้เสนยาบุกกองทัพเรือญี่ปุ่นเป็นรองฝ่ายสัมพันธมิตร กองกำลังอเมริกันมีชัยชนะเด็ดขาดในการบุกยึดคืนเกาะกัวดัลคาแนลปี 1943 (Battle of the Guadalcanal of 1943)¹⁰² กัวดัลคาแนล เป็นเกาะอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของหมู่เกาะโซโลมอน (Solomon) เขตยึดครองของอังกฤษในน่านน้ำทางตะวันตกของแปซิฟิก กองกำลังญี่ปุ่นยึดเกาะกัวดัลคาแนลได้เมื่อเดือนกรกฎาคม 1942 ปฏิบัติการยกพลขึ้นบกของกองกำลังอเมริกันบนเกาะกัวดัลคาแนลเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 1942 ชัยชนะในการรบทางเรือเริ่มนีขึ้นระหว่างวันที่ 12-15 พฤษภาคม 1942 จากการบุกอย่างหนักของกองกำลังอเมริกันทั้งทางบก ทางเรือและทางอากาศ ทำให้ญี่ปุ่นจำต้องยอมถอนยกกองกำลังญี่ปุ่นออกจากเกาะกัวดัลคาแนล คืนแกะกัวดัลคาแนลแก่ฝ่ายสัมพันธมิตรในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1943 ญี่ปุ่นเสียกำลังพลไป 2000 คนขณะสัมพันธมิตรเสียกำลังพล 1,700 คน สัมพันธมิตรเริ่มนีชัยชนะใน

ยุโรป เริ่มด้วยกองกำลังสัมพันธมิตรทางอากาศเริ่มนบุกโจมตีเยอรมันซึ่งเดือนพฤษภาคม-สิงหาคม 1942 สร้างความเสียหายอย่างมากแก่เยอรมัน สัมพันธมิตรเริ่มนีชัยชนะในแอฟริกาเริ่มด้วยในเดือนตุลาคม 1942 กองกำลังสัมพันธมิตรมีชัยชนะในการประทบที่อัล อะลามเอน (The Battle of El Alamein of 1942)¹⁰³ อัล อะลามเอน เป็นชื่อหมู่บ้านอยู่ทางตอนเหนือของอียิปต์บนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเป็นเขตบัญคุมของอักษะ การประทบที่นี่ระหว่างวันที่ 23 ตุลาคม - 5 พฤศจิกายน 1942 กองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของนายพลเบอร์นาร์ด ลอ มองโกลโลเมอร์ (Bernard Law Montgomery) มีชัยชนะเหนือกองกำลังอักษะ (เยอรมันและอิตาลี) ภายใต้การนำของนายพลเออวิน รอมเมล (Erwin Rommel or The "Desert Fox") กองกำลังอักษะต้องถอยไปตั้งมั่นที่ตูนิเซียและแออลจีเรีย เป็นผลให้ในวันที่ 8 พฤศจิกายน 1942 กองกำลังร่วมอังกฤษแคนาดาและสหรัฐอเมริกา ภายใต้การนำของนายพลดีไวท์ ดี. ไอยเซน豪华 (Dwight D. Eisenhower) ยกพลเข้าบกได้ที่ชายฝั่งโนร็อกโกในแอฟริกาเหนือ สัมพันธมิตรเริ่มนีชัยชนะในรัสเซีย สาเหตุเพราะรัสเซียเชี่ยวชาญและชำนาญ ของเยอรมันในยุโรปต่อวันออก เป็นผลให้เยอรมันประกาศเป็นศัตรูกับรัสเซียเริ่มในวันที่ 22 มิถุนายน 1941 โดยเคลื่อนทัพหารเยอรมันเข้ากรุงรานดินแคนเดนเบตซ์บานาจทางตะวันตกของรัสเซีย และมุ่งปะบานปะบานรัสเซียให้พ่ายแพ้ จากการที่กองกำลังเยอรมันรุกรุกได้กองกำลังรัสเซียเข้าไปในดินแดนรัสเซีย กองกำลังรัสเซียเริ่มตอบโต้รุกกลับซึ่งเดือนพฤษจิกายน 1942 - มีนาคม 1943 ผลคือเยอรมันพ่ายแพ้ที่สตาลินกราด การประทบที่สตาลินกราด (Battle of Stalingrad 1942)¹⁰⁴ ระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม 1942-31 มกราคม 1943 กองกำลังเยอรมันต้องแพชัยกับอากาศที่หนาวเย็นและขาดแคลนเสบียงอาหาร การยอมจำนนต่อกองกำลังรัสเซียเริ่มในวันที่ 19 พฤษภาคม 1942

10. ปัจจัยอื่นๆ ที่สำคัญที่สัมพันธมิตรมีชัยชนะในสังครวมโลกครั้งที่ 2 ปัจจัยอื่นๆ ที่สำคัญ ให้สัมพันธมิตรมีชัยชนะในสังครวมโลกครั้งที่ 2 มี 5 ปัจจัยคือ ประการที่หนึ่ง ข้อเสนอให้ยึด-ให้เข้าอาวุธและยุทธปัจจัยของสหรัฐอเมริกาที่มีผลประกาศใช้เป็นกฎหมายให้ยึด-ให้เข้าในวันที่ 11 มีนาคม 1941 มีส่วนอย่างมากในอันช่วยกองกำลังสัมพันธมิตรปฏิบัติการรบในแปซิฟิก ยุโรป แอฟริกา และรัสเซีย ด้วยความช่วยเหลือให้ยึด-ให้เข้าอาวุธและยุทธปัจจัยสหรัฐอเมริกาต้องใช้เงินมีมูลค่าถึง \$5000 ล้าน ช่วยเหลืออังกฤษมีมูลค่า 69% ช่วยเหลือรัสเซียมีมูลค่า 25% และช่วยเหลือประเทศอื่น ๆ มีมูลค่า 6%¹⁰⁵ ปัจจัยประการที่สองที่ทำให้สัมพันธมิตรมีชัยชนะในสังครวมโลกครั้งที่ 2 คือจากการที่สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสังครวมโลกครั้งที่ 2 อย่างเป็นทางการในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 ช่วยเป็นแหล่งเสบียงอาหารและคลังอาวุธแก่ฝ่ายสัมพันธมิตรและทำให้ข่าวลุกกระเด็นฝ่ายสัมพันธมิตรดีขึ้น ปัจจัยประการที่สามที่ทำให้สัมพันธมิตรมีชัยชนะในสังครวมโลกครั้งที่ 2

คือ ฝ่ายสัมพันธมิตร 26 ประเทศ นำโดยสหรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซียและจีน ร่วมกันลงนามในวันที่ 1 มกราคม 1942 ที่กรุงวอชิงตัน ในคำประกาศสหประชาชาติปี 1942 (Declaration of the United Nations of 1942)¹⁰⁶ ในอันจะรวมกำลังกันภายใต้ชื่อสหประชาชาติ (The United Nations) ปราบปรามฝ่ายขั้นกลางกว่า เท่านั้น จะไม่เยี่ยงก่อ เสนอชี้สัญญา เพื่อยกเวทกับข้อความที่ว่า ควรห้ามกิจกรรมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม คงให้การสนับสนุนในข้อกำหนดแห่งกฎหมายเด่นดังต่อไปนี้ ชื่อสหประชาชาติเป็นชื่อองค์กรรักษาสันติภาพในอนาคต ปัจจัยประการที่สำคัญที่ทำให้สัมพันธมิตรมีชัยชนะในสังค大战 ครั้งที่ 2 คือฝ่ายอักษะค้านในนโยบายการรับผิดพลาดถึง 3 ครั้งน้ำสู่การพ่ายแพ้ นโยบายการรับผิดพลาดครั้งที่หนึ่งคือเยอรมันล้มเหลวในการบุกยึดหมู่เกาะอังกฤษสืบเนื่องมาจากการบุกโจมตีอังกฤษทันสมัยของอังกฤษที่ดันเคริก แต่เพราเยอรมันมุ่งจัดการฟรั่งเศส (ฟรั่งเศสยอมจำนน 22 มิถุนายน 1940) เยอรมันไม่ได้บุกอังกฤษทันที ทิ้งช่วงการบุกโจมตีอังกฤษนานถึงหนึ่งเดือน (กรกฎาคม) ทำให้อังกฤษตั้งตัวได้และรับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา เยอรมันบุกหมู่เกาะอังกฤษช่วง 8 สิงหาคม - 10 ตุลาคม 1940 ผลคือเยอรมันไม่อาจยึดหมู่เกาะอังกฤษได้ นโยบายการรับผิดพลาดครั้งที่สองคือ เยอรมันล้มเหลวในการปราบปรามรัสเซีย¹⁰⁷ สืบเนื่องจากในวันที่ 23 สิงหาคม 1939 เยอรมันและรัสเซียประกาศเป็นพันธมิตรไม่รุกรานกันในสังค大战 ครั้งที่ 2 แต่เพรารัสเซียเข้ารุกรานเขตอำนาจของเยอรมันในภาคสมุทรบอลข่าน สร้างความไม่พอใจแก่เยอรมัน ความเป็นศัตรูระหว่างกันมีขึ้นในวันที่ 22 มิถุนายน 1941 เมื่อยeอรมันบุกโจมตีดินแดนเขตอำนาจทางตะวันตกของรัสเซียมีระยะทางยาว 1800 ไมล์จากฟินแลนด์ ลึกลงทะลุโดยไม่อาจยึดมอสโคว์ได้ ในปี 1942 เยอรมันบุกโจมตีรัสเซียอีกเพื่อยึดแหล่งข้าวสาลีที่อูเครน (Ukraine) แหล่งน้ำมันและเชื้อชาตอคิซัส (Caucasus) และแหล่งทรัพยากรธรรมชาติเพื่อธุรกิจอุดสาหกรรมแบบลุ่มแม่น้ำโวลา ก้า (Volga River) เยอรมันล้มเหลวในการปฏิบัติการรบและต้องปราชัยต่อรัสเซีย ในการรบช่วง 21 สิงหาคม 1942 - 31 มกราคม 1943 ที่สถาลินกราดหรือโวโลกราด ปัจจุบัน (Stalingrad or Volgograd) โดยเยอรมันเริ่มปราชัยในวันที่ 19 พฤษภาคม 1942 นโยบายการรับผิดพลาดครั้งที่สามคือเยอรมันประกาศสหภาพกับสหรัฐอเมริกาในวันที่ 11 ธันวาคม 1941 โดยเยอรมันลืมไปว่า สหรัฐอเมริกาเป็นแหล่งเสบียงอาหารและคลังอาวุธยุทธภัณฑ์มีความกว้างขวางทั้งสหรัฐอเมริกาพร้อมทุกด้านในการทำงาน ปราบปรามฝ่ายอักษะ กล่าวคือมีเกย์ตระกรอเมริกันสองล้านคนพร้อมทำเกษตรกรรมผลิตเสบียงอาหาร

เลี้ยงคนอเมริกันและจัดส่งแก่กองกำลังสัมพันธมิตร ความพร้อมในด้านอาวุธและยุทธปัจจัย¹⁰⁸ ระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 1940 - 31 กรกฎาคม 1945 ผลิตเครื่องบินทหาร 296,601 ลำ เป็นเครื่องบินทึ้งระเบิด (bomber) 97,000 ลำ รถถัง (tank) 86,388 คัน รถหุ้มเกราะติดอาวุธใช้ลาดตะเวน (scout car) 88,07 คัน รถหุ้มเกราะ (armored car) 16,438 คัน รถบรรทุก (truck) 2,434,553 คัน รถทหารขนาดเล็ก (Jeep) 991,299 คัน รถสำหรับฉุด拉ก (tractor) 123,707 คัน ปืนเล็กยาว (rifle) 17,400,000 กระบอก ปืนกล (machine gun) 2,724,897 กระบอก ปืนใหญ่ (artillery) 315,000 กระบอก ภูกระดอน (ammunition) 41,400 ล้านถูก เรือรบ (naval vessel) 71,060 ลำ หน่วยงานของรัฐบาลที่รับผิดชอบเพื่อกิจการสัมภารณ์¹⁰⁹ ได้แก่ สถาบันการผลิตภัณฑ์ทางการสัมภารณ์ (The War Production Board) รับผิดชอบเรื่องการผลิตและจัดปัจจัยทางการผลิตอาวุธยุทธปัจจัยยานสัมภารณ์ กรมการขนส่งกระทรงกลาโหม (The Office of Defense Transportation) และสำนักงานขนส่งทางเรือยานสัมภารณ์ (The War Shipping Administration) รับผิดชอบจัดสรรอาวุธยุทธปัจจัยยานสัมภารณ์ ยังกองกำลังในทุกสมรภูมิรบ สถาบันแรงงานแห่งชาติยานสัมภารณ์ (The National War Labor Board) และคณะกรรมการกองกำลังยานสัมภารณ์ (The War Manpower Commission) รับผิดชอบเรื่องแรงงานและจัดปัจจัยทางแรงงานเพื่อใช้ในการผลิตเสบียงอาหารและอาวุธยุทธปัจจัยยานสัมภารณ์ กรมการควบคุมราคา (The Office of Price Adminsitration) รับผิดชอบในการกำหนดและควบคุม ราคาสินค้า กรมการสนับสนุนยานสัมภารณ์ (Office of War Information) รับผิดชอบรายงานความเป็นไปของภาระ กรรมการตรวจสอบ (Office of Censorship) รับผิดชอบควบคุมตรวจสอบ การสื่อสารระหว่างสหรัฐอเมริกากับมวลประเทศทั้งหลายและรายงานข่าวในสหรัฐอเมริกา กรมการป้องกันพลเรือน (Office of Civilian Defense) รับผิดชอบชั้นนำคนอเมริกันให้ปฏิบัติตามเป็นพลดเมืองที่ดียานสัมภารณ์ เช่น ให้ใช้เงินอย่างประหยัด นำเงินซื้อพัสดุครายยานสัมภารณ์เพื่อให้รัฐบาล มีเงินทุนในการทำสัมภารณ์เป็นต้น นอกจากนี้สตอรี่ร่วมมีบทบาทในสัมภารณ์ในรูปของหนุนปฏิบัติการ ให้พันธุ์เด เช่น หน่วยกองหนุนกองกำลังสตรี (The Women's Army Auxiliary Corps - WAAC) หน่วยสำรองกองกำลังทางเรือสตรี (The Women's Naval Reserve Corps - The WAVES) หน่วยสำรองยานชายฝั่งสตรี (The Women's Reserve of the Coast Guard REserve - The SPARS) หน่วยกองหนุนนาวิกโยธินสตรี (The Auxiliary Marine Corps) และองค์การให้การบริการ (The United Service Organization) เป็นการรวมตัวของอาสาสมัครทั้งชายและหญิงเพื่อเปิดการสอนให้ความเพลิดเพลินแก่กองกำลังในหน่วยยูนิตต่าง ๆ ปัจจัยประการที่ห้าที่ทำให้สัมภารณ์มีชีวะนั้น

ในสังคրามโลกครั้งที่ 2 คือ การประชุมครั้งสำคัญของฝ่ายสัมพันธมิตรเพื่อยุติสงครามและสร้างสันติภาพแก่โลก

1. การประชุมที่คาซาบลันกาปี 1943 (The Casablanca Conference of 1943)¹¹⁰ ในเดือนกรกฎาคม 1943 ผู้นำของสองชาติคือ ประธานาธิบดีรูสเวลต์แห่งสหรัฐอเมริกาและนายกรัฐมนตรีเชอร์ชิล แห่งอังกฤษ ร่วมประชุมกันที่เมืองคาซาบลันกา เมืองท่าทางตะวันตกเฉียงเหนือของโมร็อกโก นัดการเจรจาคือยุติการรบในแอฟริกา ร่วมปฏิบัติการรบจนกว่าฝ่ายอักษะจะยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข ให้คิวาว์ คี. ไอเซนഹาว์ เป็นผู้บัญชาการกองกำลังสัมพันธมิตร (อังกฤษและอเมริกา) ในสมรภูมิรบในแอฟริกาเหนือ และจัดการให้อิตาลียอมจำนน ผลการปฏิบัติการรบในแอฟริกาปรากฏว่าในวันที่ 12 พฤษภาคม 1943 กองกำลังอักษะกว่าสองแสนคนยอมจำนนต่อกองกำลังสัมพันธมิตร เป็นการยุติการรบในแอฟริกา งานที่ต้องทำต่อไปคือปฏิบัติการรบให้อิตาลียอมจำนน เริ่มด้วยต้นเดือนกรกฎาคม 1943 กองกำลังสัมพันธมิตรประกอบด้วยอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และแคนาดาจากทุนนิเซียข้ามทะเบียนดิเควอร์เรเนียนบุกเข้ายึดเกาะซิซิลี (Sicily) อย่างทางตะวันตกเฉียงใต้ของอิตาลีในวันที่ 10 กรกฎาคม 1943 ซิซิลียอมจำนน ปลายเดือนกรกฎาคม 1943 มุสโตรานิผู้นำอิตาลีถูกโค่นอำนาจลงและมีการจัดตั้งรัฐบาลอิตาลีใหม่ขึ้นแทน ในวันที่ 3 กันยายน 1943 กองกำลังอังกฤษ-แคนาดาจากซิซิลียกพลขึ้นบกบริเวณชายฝั่งทางตอนใต้ของอิตาลี ในวันที่ 8 กันยายน 1943 อิตาลียอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข ในวันที่ 13 ตุลาคม 1943 รัฐบาลใหม่อิตาลีประกาศสงบราษฎร์กับเยอรมัน การยอมจำนนของอิตาลีเป็นผลดีแก่ฝ่ายสัมพันธมิตรคือ กองกำลังสัมพันธมิตรสามารถควบคุมพื้นที่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้ กองกำลังเยอรมันขาดกำลังพล ฝ่ายสัมพันธมิตรใช้ฐานทัพจากศึกอิตาลีส่งเครื่องบินที่ระเบิดโจมตีดินแดนทางใต้ของเยอรมัน และเบตปักของเยอรมันในคานสุบรูนอลข่านรวมถึงแหล่งน้ำมันเยอรมันที่รูมาเนีย

การบรรยายความรู้สึกกับเยอรมันนี้ จากการที่เยอรมันยอมแพ้ที่สมรภูมิสตาลินกราดอย่างเป็นทางการในวันที่ 31 มกราคม 1943 ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ 1943-มกราคม 1944 กองกำลังรัสเซียรุกไล่ล้อมกองกำลังเยอรมันออกจากกรุสเซีย และติดตามรุกไล่กองกำลังเยอรมันเข้าไปในโปแลนด์

2. การประชุมที่มอสโครปี 1943 (The Moscow Conference of 1943)¹¹¹ ในวันที่ 30 ตุลาคม 1943 รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของสหชาติผู้นำคือ กอร์เดล ฮัลล์ (Cordell Hull) ของสหรัฐอเมริกา แอน ไทน์ อีเดน (Anthony Eden) ของอังกฤษ วีญา-เชสลาฟ โมโลโตฟ (Vyacheslav Molotov) ของรัสเซียและทีวีซุง (Tee Vee Sung) ของจีน ร่วมประชุมกันที่มอสโคร

ในรุสเซีย นติของ การประชุมคือเห็นควรจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาไว้ซึ่งสันติภาพ ความสงบสุขและความมั่นคงระหว่างประเทศ ซึ่งชวนให้รัสเซียประกาศสังคมนี้เป็น และเห็นควรจัดตั้งคณะกรรมการแนะนำเรื่องยุโรป (European Advisory Commission) เพื่อแสวงหาแนวทางปฏิบัติต่อเยอรมนีและอิตาลีหลังสิ้นสงคราม

3. การประชุมที่ไครโระปี 1943 (The Cairo Conference of 1943)¹¹² ในวันที่ 22 พฤษภาคม 1943 ประธานาธิบดีรูสเวลต์แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลแห่งอังกฤษ และเจียงไคเชก (Chiang Kai-shek) แห่งจีน ร่วมประชุมกันที่กรุงไครโระ อียิปต์ พุคเรืองเอเชียตะวันออก ทั้งสามผู้นำร่วมลงนามในคำประกาศไครโระ (The Declaration of Cairo of 1943) กำหนดเรียกร้องให้ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข ทั้งสามชาติไม่แสวงหาดินแดนเพิ่ม ดินแดนที่ญี่ปุ่นยึดจากจีนนับจากปี 1914 ต้องคืนจีนและเกาหลีต้องเป็นชาติในอนาคต

4. การประชุมที่เตหะรานปี 1943 (The Teheran Conference of 1943)¹¹³ ในวันที่ 28 พฤษภาคม 1943 ผู้นำของสามชาติคือประธานาธิบดีรูสเวลต์แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลแห่งอังกฤษ และนายกรัฐมนตรีโซเชฟ สตาลินแห่งรัสเซีย ร่วมประชุมกันที่กรุงเตหะรานในอิหร่าน พุคเรืองยุโรปต่อวันต่อ อดีตการประชุมคือ รัสเซียสัญญาจะทำสังคมร่วมกันญี่ปุ่นในอนาคต ขับไล่กองกำลังเยอรมนีออกจากยุโรปต่อวันต่อ ก่อนถึงฝรั่งเศษจากการถูกยึดครองโดยเยอรมนี ให้ นายพลดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ เป็นผู้บัญชาการกองกำลังสัมพันธมิตรในสมรภูมิยุโรปต่อวันต่อ และเห็นชอบในการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความสงบสุขของโลก นติการประชุมที่เตหะรานปี 1943 มีผลปฏิบัติเริ่มต้นปี 1944 ด้วยการบุกโขมตีทั่งระเบิดเยอรมนีเพื่อให้เยอรมันเสียหายก่อนเข้าช่วยฝรั่งเศส โดยกองกำลังทางอากาศฝ่ายสัมพันธมิตรจากอังกฤษนับจากวันที่ 11 มกราคม 1944 เริ่มบินทั่งระเบิดทำลายย่านอุดสาหกรรมผลิตอาวุธยุทธปัจจัยในเยอรมนี ในวันที่ 4 มีนาคม 1944 เบอร์ลินถูกเครื่องบินอเมริกันทั่งระเบิดเป็นครั้งแรก¹¹⁴ ช่วงเดือนเมษายน-พฤษภาคม 1944 เยอรมันถูกโขมตีทางอากาศอย่างหนัก ปฏิบัติการยกพลขึ้นบกของกองกำลังสัมพันธมิตรเพื่อช่วยฝรั่งเศส (Operation Overlord) มีขึ้นในเวลาเช้าตรู่ของวันที่ 6 มิถุนายน 1944 (D-Day)¹¹⁵ บริเวณชายฝั่งมีความยาว 60 ไมล์ของคาบสมุทรโคเทนทิน (Cotentin Peninsula) ที่นอร์มังดี (Normandy) เป็นพื้นที่ชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของฝรั่งเศสในช่องแคบอังกฤษ การยกพลขึ้นบกของกองกำลังสัมพันธมิตร 175,000 ลำ ใช้เรือปฏิบัติการขนส่ง 4000 ลำ เรือรุ่นคุ้มกัน 600 ลำ และเครื่องบินคุ้มกัน 11000 ลำ เยอรมันตอบโต้ทันทีในวันที่ 13 มิถุนายน 1944 เป้าหมายคือกรุงลอนדוןด้วยฝูงเครื่องบินทั่งระเบิดสร้างความเสียหายอย่างมากแก่อังกฤษ จากการ

ปฏิบัติการรบของกองกำลังสัมพันธมิตรฝ่ายคืนกรุงปารีสได้ในวันที่ 25 สิงหาคม 1944 รวมเวลาสี่ปีที่กองกำลังเยอรมันยึดครองกรุงปารีส นับจากเดือนกันยายน 1944 กองกำลังสัมพันธมิตรพხาขามผลักดันกองกำลังเยอรมันออกจากฝรั่งเศส เบลเยียม ลักเซมเบิร์ก และมุ่งติดตามรุกໄลเอ็ก้าไปในดินแดนเยอรมันได้ใกล้ถึงกุ้มแม่น้ำไรน์ จำเป็นต้องตั้งมั่นที่กุ้มแม่น้ำไรน์ถึงสามเดือนเพราะขาดแคลนเสบียง และเรือเพลิง หากบุกต่อเกรงประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเช่น เยอรมันพ่ายแพ้รุสเซียที่สมรภูมิสถาลินกราปี 1942 อิตเลอร์เห็นเป็นโอกาสตีควรบุกโจนตีกองกำลังสัมพันธมิตรส่วนหนึ่งที่ตั้งมั่นในป่าอาร์เดนแนส (Ardennes Forest) ทางตอนใต้ของเบลเยียม หากเยอรมันชนะจะมีผลตัดกองกำลังสัมพันธมิตรภายใต้การนำของนายพลไโอล์เซนหาร์ได้ถึงหนึ่งในสาม การประทับกันที่สมรภูมิบล็อกปี 1944 (Battle of the Bulge of 1944) ระหว่างวันที่ 16-27 ธันวาคม 1944 เป็นการบุกโจนตีครั้งสุดท้ายของกองกำลังเยอรมันที่กระทำต่อกองกำลังสัมพันธมิตร ผลของการปฏิบัติกองกำลังเยอรมันพ่ายแพ้ สรุปได้วันนับจากวันที่ 25 สิงหาคม 1944 กรุงปารีสเป็นอิสระพ้นจากการยึดครองของเยอรมัน เบลเยียมและลักเซมเบิร์กได้รับการปลดปล่อย กองกำลังสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายรุกของกองกำลังเยอรมันเป็นฝ่ายถอย

5. การประชุมที่ดัมบาร์ตัน โอ๊คส์ ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Conference of 1944)¹¹⁶ ระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม - 7 ตุลาคม 1944 ตัวแทนจากสี่ชาติคือ สาธารณรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซียและจีน ร่วมประชุมกันที่ดัมบาร์ตัน โอ๊คส์ (เป็นชื่อคฤหาสน์หลังเก่ามีชื่อเดิม叫做ลัคกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.) ร่วมแสดงความคิดเห็นเพื่อการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศหลังสิ้นสงคราม จุดมุ่งหมายในการดำเนินงานขององค์การ คุณสมบัติของชาติสมาชิก องค์กรหลักและอำนาจหน้าที่ขององค์กร รวมถึงมาตรการจารรองสันติภาพ ผลการประชุมทั้งหมดคือ ข้อเสนอดัมบาร์ตัน โอ๊คส์ ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Proposals of 1944)

6. การประชุมที่ควีเบก ปี 1944 (The Quebec Conference of 1944)¹¹⁷ ระหว่างวันที่ 11-16 กันยายน 1944 ผู้นำของสองชาติคือ ประธานาธิบดีรูสเวลต์แห่งสหรัฐอเมริกาและนายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลแห่งอังกฤษร่วมประชุมกันที่เมืองควีเบกในแคนาดา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเรื่องแผนการรบในสมรภูมิยุโรปและแปซิฟิก การจัดแบ่งเขตยึดครองภายหลังเยอรมันยึดมานำและการปฏิบัติต่อเยอรมันหลังสิ้นสงคราม

7. การประชุมที่มอสโคว์ปี 1944 (The Moscow Conference of 1944)¹¹⁸ ในเดือนตุลาคม 1944 ผู้นำของสองชาติคือ นายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลแห่งอังกฤษและนายกรัฐมนตรีสถาลินแห่งรัสเซีย ร่วมประชุมกันที่กรุงมอสโคว์ในรัสเซีย กำหนดแผนแบ่งเขตยึดครองในยุโรปตะวัน

ออกเดียงได้โดยรัสเซียเข้ามีคิครองหังการี บักการเรีย และรูมาเนีย อังกฤษเข้าจัดการในกรีซ แบ่งแยก ดินแดนยุโภสลาเวียแก่อังกฤษและรัสเซีย (ประธานาธินคิรุสเวลท์ไม่เข้าร่วมประชุมและประกาศ ไม่รับรู้ข้อตกลงแห่งการประชุม)

8. การประชุมที่ยัลต้าปี 1945 (The Yalta Conference of 1945)¹¹⁹ ระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ 1945 ผู้นำของสามชาติคือ ประธานาธินคิรุสเวลท์แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลแห่งอังกฤษ และนายกรัฐมนตรีสตาลินแห่งรัสเซีย ร่วมประชุมกันที่เมืองยัลต้า (เมืองท่าทางตอนใต้ของแหลมไครเมีย ในทะเลดำ) ในรัสเซีย นัดการประชุมคือประการที่หนึ่งของแผนเพื่อศึกเยอรมัน ประการที่สองหันควรที่สหรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซียและฝรั่งเศสเข้าร่วมยึด ครองเยอรมันให้ลังสิ้นลง ประการที่สามจะให้การสนับสนุนชาติทางบุโรปได้เลือกรูปแบบการปกครองที่ต้องการ ประการที่สี่ยื่นข้อเสนอให้รัสเซียเข้าร่วมลงนามในฝ่ายสัมพันธมิตรต่อต้านญี่ปุ่นโดยรัสเซียจะได้ถือครองหมู่เกาะคุริล (Kurile Islands) ของญี่ปุ่น (หมู่เกาะคุริลอยู่ทางตะวันออกของเกาะออกไกโค) จะได้คืนดินแดนส่วนทางตอนใต้ของเกาะคาโนริน (Sakhalin Island) จากญี่ปุ่น (ดินแดนส่วนทางตอนเหนือของเกาะคาโนรินเป็นของรัสเซียแล้ว) จะได้คืนเมืองท่าพอร์ต อาร์เธอร์ (Port Arther) จากญี่ปุ่น (ดินแดนส่วนทางตอนใต้ของเกาะคาโนรินและเมืองท่าพอร์ต อาร์iéndo รัสเซียต้องยกให้ญี่ปุ่นเพื่อสงเคราะห์ญี่ปุ่นปี 1904) เข้าคุ้มครอง ดินแดนภาคหลังเหนือ (ปลดอาไวญี่ปุ่น คุ้มครองความสงบ เตรียมการจัดตั้งเป็นประเทศในอนาคต) และมีสิทธิควบคุมดินแดนของโภเกียนอก (Outer Mongolia) เป็นดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือของแมนจู และแมนจูเรีย (Manchuria) เป็นดินแดนทางตอนเหนือของเกาหลี (มติประการที่สี่เป็นความลับ เปิดเผยหลังสิ้นลง) ประการที่ห้าหันควรจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศ (International Organization) ภายใต้ชื่องค์การสหประชาชาติ (The United Nations) และเห็นด้วยตามข้อเสนอดั่นบาร์ตัน ไฮค์ส ปี 1944 ในประเด็นสมัชชา (The General Assembly) เป็นองค์กรที่ชาติสมาชิกทุกชาติมีสิทธิส่งตัวแทนเข้าร่วมประชุม คณะกรรมการความมั่นคง (The Security Council) ต้องประกอบด้วยตัวแทนถาวรจากห้าชาติผู้นำคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซียและจีน ร่วมด้วยกันตัวแทนไม่ถาวรจากชาติสมาชิกอื่น ห้าชาติผู้นำซึ่งเป็นสมาชิกถาวรในคณะกรรมการความมั่นคงมีสิทธิร่วมตัดสินใจออกเสียงเห็นด้วยหรือขึ้นยังเพื่อการดำเนินงานของคณะกรรมการความมั่นคง ประการที่หกกำหนดวันประชุมเพื่อการร่างกฎหมายองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Charter) ในวันที่ 25 เมษายน 1945 ที่เมืองซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย (San Francisco, California) ประเทศสหรัฐอเมริกา การประชุมเพื่อยุติลงลงนามคือการประชุมที่พอทสดัมปี 1945 (The Potsdam

Conference of 1945) ระหว่างวันที่ 17 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม 1945 ในสมัยหารรี เอส. ทรูแมน อะพูคต่อไปในเรื่องบทบาทของประธานาธิบดีทรูแมนเพื่อการยุติสงครามโลกครั้งที่สอง

11. สัมพันธมิตรเป็นฝ่ายรุกในการรบในเอเชียและแปซิฟิก ปี 1943-1945 กองกำลังหลักของสัมพันธมิตรในการปฏิบัติการรบในเอเชียและแปซิฟิกคือกองกำลังสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ เป้าหมายในแผนการรบคือการที่หนึ่งกำจัดอำนาจกองกำลังญี่ปุ่นออกจาก่น้ำแล้วเป็นประเทศเนื้อและเป็นศูนย์กลางการค้าโลก ประการที่สองช่วยพิลิปปินส์ให้พ้นจากการยึดครองของญี่ปุ่น ประการที่สามปฏิบัติการรบให้ญี่ปุ่นยอมจำนน นายทหารอเมริกันที่บัญชาการรบและร่วมน้ำการรบภาคพื้นแปซิฟิกคือนายพลเอกดักลาส แมคอาเธอร์ (General Douglas Mac Arthur) นายพลเรือเอกเชสเตอร์ วิลเลียม นิมิต (Admiral Chester William Nimitz) และนายพลเรือเอกเฟเดอร์ ริก วิลเลียม ฮอลเซย์ (Admiral Frederick William Halsey) ผลการปฏิบัติการรบกองกำลังสัมพันธมิตรเริ่มนรกด้วยชัยชนะในสมรภูมิกัวคาคาเน็ลปี 1943 การรบใน่น้ำแปซิฟิกได้ช่วง 1943-1944¹²⁰ ของกองกำลังสัมพันธมิตรมีชัยชนะในการรบที่นิวเกินี (New Guinea) ช่วงเดือนมีนาคม-กันยายน 1943 ที่หมู่เกาะโซโลมอน (Solomon Islands) ช่วงเดือนมิถุนายน-ธันวาคม 1943 และที่หมู่เกาะเนเธอร์แลนด์อินดีส (Netherlands Indies) ที่หมู่เกาะอีสตันด์ชาร์ร์อิน โนนีเชียปัจจุบันช่วงเดือนเมษายน-กรกฎาคม 1944 การรบใน่น้ำแปซิฟิกตอนกลางช่วง 1943-194¹²¹ กองกำลังสัมพันธมิตรมีชัยชนะในการรบที่หมู่เกาะมาเรียแซล (Marshall Islands) เกาะกิวใจลิน (Kwajalein Island) เกาะกิลเบิร์ต (Gilbert Island) และเกาะอีนิวีโตค (Eniwetok Island) ช่วงเดือนพฤษภาคม 1943-กุมภาพันธ์ 1944 บีคีนีได้แก่กวน (Guam Island) และหมู่เกาะมาเรينا (Mariana Islands) ช่วงเดือนมิถุนายน-สิงหาคม 1944 การรบใน่น้ำแปซิฟิกเหนือช่วงปี 1943¹²² กองกำลังสัมพันธมิตรมีชัยชนะยึดคืนได้หมู่เกาะอะลูแทน (Aleutain Island) เป็นหมู่เกาะทางตะวันตกของอะลาสกาช่วงเดือนมีนาคม-สิงหาคม 1943 การเตรียมการปฏิบัติการช่วยพิลิปปินส์เริ่มในเดือนตุลาคม 1944 ปฏิบัติการช่วยพิลิปปินส์¹²³ เริ่มต้นเดือนกุมภาพันธ์ 1945 การรบเพื่อผลักดันกองกำลังญี่ปุ่นออกจากพิลิปปินส์ใช้เวลาเกือบสามสัปดาห์ ผลการปฏิบัติการรบคือในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1945 กองกำลังสัมพันธมิตรชนะ ทหารอเมริกันเสียชีวิตประมาณหกหมื่นคน รวมเวลาสามปีเต็มที่ญี่ปุ่นยึดครองพิลิปปินส์ งานหลักที่ต้องทำต่อไปคือ ปฏิบัติการให้ญี่ปุ่นยอมจำนนเริ่มด้วยการเคลื่อนกองกำลังสัมพันธมิตรเข้าใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น นำโดยปฏิบัติการส่งผู้บิน B-29 ทั้งระเบิดโฉนติกรุ่งトイเกียว ต้นเดือนกุมภาพันธ์ 1945 นานถึงเก้าวันเพื่อให้ญี่ปุ่นบนบกห้ามและบุกสันใจรับการบุกของผู้บินทั้งระเบิดสัมพันธมิตรและในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 1945 กองกำลังสัมพันธมิตรยกพลขึ้นบกได้ที่เกาะ

ไอโวจima (Iwo Jima Island)¹²⁴ ห่างจากกรุงโตเกียว 750 ไมล์ การสู้รบช่วงเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม 1945 กองกำลังสัมพันธมิตรชนะแต่ท่ามกลางอเมริกันเสียชีวิตเกือบสี่หมื่นคน ระหว่างวันที่ 24-27 มีนาคม 1945 กองกำลังสัมพันธมิตรเคลื่อนยกพลเข้าบกที่เกาะ โอกินาวา (Okinawa Island)¹²⁵ ห่างจากกรุงโตเกียว 350 ไมล์ กองกำลังญี่ปุ่นต่อต้านอย่างเข้มแข็งหนักหน่วงด้วยหน่วยพลีชิพขับเครื่องบินเดียวพร้อมระเบิดพุ่งชนเรือรบอเมริกันเป็นผลให้ท่ามกลางอเมริกันบาดเจ็บและเสียชีวิตประมาณแปดหมื่นคน ทหารญี่ปุ่นเสียชีวิตประมาณหนึ่งแสนคน กองกำลังสัมพันธมิตรชนะยึดเกาะ โอกินาวาได้ ในวันที่ 1 มิถุนายน 1945

จากความสามารถในการบัญชาการรบและร่วมปฏิบัติการรบอย่างมีประสิทธิภาพสูง เป็นผลให้ในวันที่ 15 ธันวาคม 1944¹²⁶ รัฐสภาเห็นชอบในการกำหนดตำแหน่ง “นายพลแห่งกองกำลังคือนายพลห้าดาว (General of the Army “Five-Star General”)” มอบแก่นายท่ามกลางชั้นผู้ใหญ่สี่นายรุ่นแรกคือนายพลดี.ไอเซน豪ว์ ดี. ไอเซน豪ว์ (General Dwight D. Eisenhower) นายพลเอนรี อาร์โนลด์ (General Henry Arnold) นายพลดักลาส แมคอาเธอร์ (General Douglas MacArthur) และนายพลจอร์ช จี.มาร์แชลล์ (General George C. Marshall)

12. ขนะการเลือกตั้งในปี 1944 แฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ขนะการเลือกตั้งในปี 1944 เป็นประธานาธิบดีสมัยที่สี่ การเลือกตั้งในปี 1944 พรรครีพับลิกันส่งโทมัส ดี. เดวี (Thomas D. Dewey) เป็นตัวแทนพรรครับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีคู่กับของตน ดับเบิลยู. บริกเคอร์ (John W. Bricker) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ประธานาธิบดีรูสเวลท์ไม่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงผู้นำสหราชอาณาจักรในนามสหกรณทั้งหมดนักเป็นภาระหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบบึงตัดสินใจเสนอตัวต่อพรรครีพับลิกันไม่เกร็งใจให้การเห็นชอบส่งแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ฯจะสุขภาพไม่แข็งแรงเป็นตัวแทนพรรครับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่สี่คู่กับหารรี เอส. ทรูแมน (Harry S. Truman) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี สมาชิกพรรครีพับลิกันรู้ดีว่าประธานาธิบดีรูสเวลท์ต้องขนะได้ได้ แข็งว่า ในประวัติศาสตร์อเมริกามีคราวเป็นประธานาธิบดีถึงสี่สมัย และประธานาธิบดีรูสเวลท์กีสุขภาพอ่อนแอลงจะดำเนินการต่อไปไม่ไหว แต่สมาชิกพรรครีพับลิกันเกร็งใจให้การเห็นชอบให้ไว้โดยอยู่ในช่วงสหกรณทั้งหมดนักเป็นภาระหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบบึงตัดสินใจเสนอตัวต่อพรรครีพับลิกันและขึ้นก้าวทักษะทางคุณธรรมร่วมกันที่ตนนิวอร์กทันที ผลการลงคะแนนคือประธานาธิบดีรูสเวลท์ขนะได้รับคะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดีเพียง 99 คะแนนเท่านั้น

13. ประธานาธิบดีรูสเวลท์เสียชีวิตในวันที่ 12 เมษายน 1945 หลังกลับจากการประชุมที่บัลต์ตาระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ 1945 ประธานาธิบดีรูสเวลท์รู้สึกอ่อนเพลีย ต้นเดือนเมษายน 1945 หดหู่พักผ่อนที่บ้านพักเมืองอม สปริงส์ในจอร์เจีย (Warm Springs, Georgia) เวลาเที่ยงของวันที่ 12 เมษายน ¹²⁷ บันป่วยศีรษะอย่างแรง (terrific headache) และล้มลงเสียชีวิตขณะดำเนินการระหว่างประธานาธิบดีสมัยที่สี่ได้ประมาณสามเดือน รวมระยะเวลาการบริหารประเทศ (4 มีนาคม 1933-12 เมษายน 1945) 12 ปี 1 เดือน 8 วัน ผลงานที่ปรากฏคือช่วยคนอเมริกันให้พ้นจากความทุกข์ยากอันเนื่องมาจากการเศรษฐกิจตกต่ำด้วยแผนข้อตกลงใหม่ (The New Deal Program) ปฏิบัติการเบ่งชั้นจริงช่วงแปดปีแรก (1933-1941) ให้เวลาเต็มที่กับการแก้ไขปัญหาภายในประเทศ ในสมัยที่สามและสมัยที่สี่ (1941-1945) มุ่งงานด้านการต่างประเทศโดยในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 นำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่สอง ภายหลังถูกฟุ่งบินถูกปืนบุกโจมตีทึ่งระเบิดที่ท่าเรือเพิร์ล ในหมู่เกาะ夸瓦าย ก่อนเสียชีวิตในวันที่ 12 เมษายน 1945 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ได้รับรู้ว่า จะมีการถอดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาสันติภาพของโลกกำหนดวันประชุมเพื่อดำเนินการจะมีขึ้นในวันที่ 25 เมษายน 1945 ที่เมืองชานฟรานซ์โกร์สโตร์มแคลิฟอร์เนีย การรับในแอฟริกาใต้โดยกองกำลังสัมพันธมิตรนิชัยชนะในวันที่ 12 พฤษภาคม 1943 การรับในยุโรปและแอคแนติก กองกำลังสัมพันธมิตรช่วยฝรั่งเศสพ้นจากอำนาจเยอรมันได้ในวันที่ 25 สิงหาคม 1944 และกองกำลังสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายรุก กองกำลังเยอรมันเริ่มถอยกลับเยอรมันแต่ยังไม่ยอมจำนน การรับในเอเชียและแปซิฟิกกองกำลังสัมพันธมิตรช่วยฟิลิปปินส์พ้นจากอำนาจญี่ปุ่นได้ในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1945 และกองกำลังสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายรุก กองกำลังญี่ปุ่นเริ่มถอยกลับญี่ปุ่นแต่ยังไม่ยอมจำนน จากการเสียชีวิตอย่างกระทันหันของประธานาธิบดีรูสเวลท์ในวันที่ 12 เมษายน 1945 เป็นผลให้รองประธานาธิบดีคือ แฮร์รี อ. ทรูแมน (Harry S. Truman) เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีลำดับที่ 33 ของสหรัฐอเมริกา งานหลักที่ประธานาธิบดีทรูแมนรับช่วงต้องทำต่อไปคือ ยุติสงครามโลกครั้งที่สองและจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศ

ในบทที่ 4 จะเป็นเรื่องราวประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1945-1961 ภายใต้การนำของประธานาธิบดีแฮร์รี อ. ทรูแมน และประธานาธิบดีดีไวท์ ดี. ไอเซน豪ว์ เรื่องราวภายในประเทศมีการเปลี่ยนแปลง ปัญหาและการแก้ไขปัญหาอย่างไร ให้แผนข้อตกลงที่ยุติธรรม (The Fair Deal Program) และแผนริพับลิกันทันสมัย (The Modern Republicanism) ด้านการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาเผชิญสงครามเย็นชั้นต้นและการดำเนินการแก้ไข

ເຖິງອຮຣອນທີ 3

1. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** (Worth Publishers, Inc., 1993), p. 788.
2. Loc.cit.
3. Ibid., p. 789.
4. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** (Massachusetts : G & C Merriam Company, 1971). p. 444.
5. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 790.
6. Ibid., p. 789.
7. Ibid., p. 790.
8. Loc.cit.
9. Ibid., p. 793.
10. Ibid., p. 805.
11. Ibid., p. 806.
12. Ibid., p. 766.
13. Ibid., p. 789.
14. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle.' Rise **of the American Nation.** (Harcourt, Brace&World, Inc., 1961), p. 702.
15. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. The **American Pageant : A History of the Republic.** (D.C. Health and Company, 1994), p. 811.
16. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 789.
17. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 697-698.
18. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 448.
19. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** pp. 805-806.

- 20: Ibid., p. 805.
21. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 718-719.
22. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 804.
23. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M and William, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** (Addison Wesley Educational Publishers Inc., 1999), pp. 812-813.
- 24.' Ibid., p. 819.
25. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 516-517.
26. Ibid., p. 716.
27. Ibid., pp. 716-717.
28. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M and William, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1866.** pp. 819.
29. Ibid., pp. 817-818.
30. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 458.
31. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 720.
32. Loc.cit.
33. Loc.cit.
34. Ibid., p. 722.
35. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 457.
36. Ibid., p. 459.
37. Ibid., p. 466.
38. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 722-723.
39. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 825.
40. Ibid., p. 826.
41. Loc.cit.
42. Loc.cit.

43. Loc.cit.

44. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 728-729.
45. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 826-827.
46. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 727.
47. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 458.
48. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 819.
49. Loc.cit.
50. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 731.
51. Ibid., pp. 729-731.
52. Ibid., p. 731.
53. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** (McGraw-Hill, Inc., 1991), pp. 787-788.
54. Ibid., p. 788.
55. Loc.cit.
56. Loc,cit.
57. Ibid., pp. 788-789.
58. Ibid., p. 789.
59. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 465.
60. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 736.
61. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** p. 789.
62. Loc.cit.
63. Loc.cit.
64. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 469.
65. Ibid., p. 472,

66. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** p. 790.
67. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 737.
68. **Loc.cit.**
69. **Ibid.,pp.737-738.**
70. **Ibid.,p.738.**
71. **Loc.cit.**
72. **Ibid.,p.739.**
73. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 837.
74. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 478.
75. **Ibid., p. 476.**
76. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986). p. 841.
77. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 477.
78. **Ibid., p. 478.**
79. **Ibid., p. 477.**
80. **Loc.cit.**
81. **Ibid., p. 481.**
82. **Ibid., p. 483.**
83. **Ibid., p. 484.**
84. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 852.
85. **Ibid., pp. 840-841.**
86. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 483.
87. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 742.

88. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** pp. 480-481.
89. Burke, Merle. **United States History : The Growth of Our Land.** (Chicago : American Technical Society, 1951). p. 183.
90. Ibid., p. 185.
91. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 84 1-842.
92. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 482.
93. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** p. 793.
94. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 483.
95. Loc.cit.
96. Loc.cit.
97. Ibid., p. 484.
98. Ibid., p. 487.
99. Ibid.,p.489.
100. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 859.
101. Loc.cit.
102. Ibid.,pp859-860.
103. Ibid.,p.862.
104. Loc.cit.
105. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 753.
106. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M and William, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 848.
107. Loc.cit.
108. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 757.
109. Burke, Merle. United States History. **The Growth of Our Land.** pp. 186-190.

110. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** p. 829.
111. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 495.
112. Ibid., pp. 495-496.
113. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** pp. 829-830.
114. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 497.
115. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** p. 809.
116. Ibid., p. 830.
117. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 502.
118. Ibid., p. 503.
119. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History.** p. 830.
120. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M and William, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** pp. 849-850.
121. Ibid., p. 850-851.
122. Ibid., p. 850.
123. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 869-870.
124. Ibid., p. 870.
125. Ibid., pp. 870-871.
126. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 503.
127. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M and William, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 861.